

ISHA ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ। ਸਾਰੇ ਹੱਕ ਰਾਖਵੇਂ ਹਨ।

ਈਸ਼ਵਰ ਸੀ ਪੂਰੀ ਦੁਆਰਾ YouTube ਉੱਤੇ ਹੋਏ ਬਚਨਾਂ ਦਾ ਇਹ ਪੰਜਾਬੀ ਅਨੁਵਾਦ ਇੱਕ CC BY-NC-SA ਲਾਇਸੈਂਸ ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਅਨੁਵਾਦ ਦੇ ਭਾਗਾਂ ਦੀ ਨਕਲ, ਮੁੜ ਵੰਡ, ਰੀਮਿਕਸ ਅਤੇ ਮੁਫਤ ਵੰਡ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਕੰਮ ਜਾਂ ਨਵੇਂ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਬਣਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਪਾਰਕ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਨਾਂ ਵਰਤੀਆਂ ਜਾਣ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਚਿਰ ਤੁਸੀਂ ਉਚਿਤ ਕ੍ਰੈਡਿਟ ਦੇਂਦੇ ਰਹੋਗੇ, ਲਾਇਸੈਂਸ ਦਾ ਇੱਕ ਲਿੰਕ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਰਹੋਗੇ, ਅਤੇ ਸੰਕੇਤ ਦੇਂਦੇ ਰਹੋਗੇ ਕਿ ਕਿਹੜੀਆਂ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਅਨੁਵਾਦ ਨੂੰ ਰੀਮਿਕਸ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਬਦਲਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ ਤੇ ਆਪਣੇ ਯੋਗਦਾਨ ਨੂੰ ਮੁਢਲੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਗੈਲਿਜ਼ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ।

ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇ ਵੇਰਵੇ: creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/ Copyright 2019.

Attribution-NonCommercial-ShareAlike (CC BY-NC-SA).

ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤਵੱਜੋ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕਲਾ

ਰਾਈਸ ਲੋਕ, ਵਿਸਕਾਨਸਿਨ

ਅਪ੍ਰੈਲ 2, 2014 (ਭੰਡਾਰੇ ਦਾ ਦਿਨ)

ਦੇਸ਼, ਵੱਡੇ ਮਹਾਰਾਜ ਹਜ਼ੂਰ ਮਹਾਰਾਜ ਬਾਬਾ ਸਾਵਣ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਭੰਡਾਰੇ ਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਸੁਆਗਤ ਹੈ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਸਨ। ਇਹ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਦਿਨ ਹੈ, ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਦਿਨ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਪੂਰੇ ਸਾਲ ਇਸ ਦਿਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਭੰਡਾਰੇ ਵਿਚ ਆਏ ਸਨ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਈ-ਮੇਲਾਂ ਲਿਖਦੇ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਇਸ ਦਿਨ ਉਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਜੀਵਨ ਹੀ ਬਦਲ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਦੇ ਸਾਲ ਦਾ ਜੀਵਨ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਅਲੱਗ ਸੀ।

ਇਹਨਾਂ ਪ੍ਰਮਾਣਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਚੀਜ਼ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਸਾਂਝੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਦੱਸਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ, 2 ਅਪ੍ਰੈਲ ਦਾ ਦਿਨ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ 2 ਅਪ੍ਰੈਲ 1948 ਨੂੰ ਵੱਡੇ ਮਹਾਰਾਜ, ਹਜ਼ੂਰ ਮਹਾਰਾਜ ਬਾਬਾ ਸਾਵਣ ਸਿੰਘ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਥੂਲ ਸਰੀਰ ਤਿਆਗ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, [ਜਿਸ ਨਾਲ] ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਚੁਕੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਨੁਆਈਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਾਮ ਦਾਨ ਦੀ ਦੀਖਿਆ ਮਿਲੀ ਸੀ, ਜੋ ਅਭਿਆਸ ਵਿਚ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਨੂਰੀ ਸਰੂਪ ਕਦੇ ਕਦੇ ਦੇਖਦੇ ਸਨ, ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਹ ਨੂਰੀ ਸਰੂਪ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਦੇਖਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਸੇ ਉਹ ਸਦੀਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਿਸ਼ਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਦੇ ਮੌਤ ਹੋਈ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਵੱਡੇ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੌਤ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਭੌਤਿਕੀ ਘਟਨਾ ਹੈ, ਜੋ ਕੇਵਲ ਸਥੂਲ ਸਰੀਰ ਨਾਲ ਵਾਪਰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਪਰਮ ਸੰਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਰਦਾ। ਇੱਕ ਪਰਮ ਸੰਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਾ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸੰਬੰਧ ਸਥਾਪਿਤ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਇੰਤਜ਼ਾਮ ਇਸ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਾਇਮ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਪਰਮ ਸੰਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਉਸ ਮਹਾਨ ਯੋਜਨਾ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੱਚੇ ਘਰ ਸੱਚਖੰਡ ਵਾਪਸ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਕਦੀ ਵੀ ਉਹ ਹਾਰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦਾ, ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਰਜ਼ੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੀਏ।

ਕਈ ਵਾਰ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਘੜੀਸ ਕੇ ਲਿਜਾਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਮੌਲਾਨਾ ਰੂਮ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ "ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਾ ਪਿਆਰ ਸਾਨੂੰ ਕੰਨ ਤੋਂ ਫੜ ਕੇ ਆਪਣੇ ਸੱਚੇ ਘਰ ਵੱਲ ਖਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸਦੀ ਸੂਚੀ ਜਾ list ਵਿਚ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ।" ਕਈ ਵਾਰ ਸਾਡੇ ਮਨ ਨੂੰ ਪਤਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਸਦਾ ਅਸਲ ਘਰ ਕਿਹੜਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਕਿਥੇ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਡਾ ਮਨ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਆਪਸ ਵਿਚ ਲੜਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵਾਦ-ਵਿਵਾਦ ਸਾਡੇ ਆਪਣੇ ਸਵੈ ਅਤੇ ਮਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਮਨ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਸਹਾਇਕ, ਇੱਕ ਮਸ਼ੀਨ ਵਜੋਂ ਵਰਤਣ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਹ ਪਰਮ ਸੰਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਇਸ ਦੀ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਹੋਈਏ, ਕੋਈ ਵੀ ਹੋਈਏ ਅਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋਈਏ, ਸਾਨੂੰ ਘਰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਦਿਨ ਹੈ ਜਦੋਂ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਇਹਸਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੱਡੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਨਾਮ ਦਾਨ ਦੀ ਦੀਖਿਆ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ਹੋਵੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਦੇ ਮੌਤ ਹੋਈ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਹੁਣ ਹੋਰ ਵੀ ਰੌਸ਼ਨ ਸਰੂਪ ਵਿਚ ਹਨ, ਹੋਰ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹਨ, ਉਸ ਤੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਥੂਲ ਰੂਪ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ, ਅੱਜ ਦਾ ਇਹ ਦਿਨ ਬਹੁਤ ਖਾਸ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਯਾਦ ਕਰ ਸਕੀਏ ਕਿ ਇਹ ਪਰਿਵਰਤਨ ਦਾ ਦਿਨ ਹੈ। ਇਹ ਉਹ ਦਿਨ ਹੈ ਜਦੋਂ ਸਾਰਾ ਬਦਲਾਵ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇੱਕ ਪਰਮ ਸੰਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਰਦਾ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਇਸ ਖਾਸ ਮੌਕੇ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਅਮਰ ਸੰਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਨੂਰੀ ਸਰੂਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਮੌਕੇ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੀ ਜਿਓਂਦਿਆਂ ਹੋਇਆ, ਸ਼ਰੀਰ ਵਿਚ ਹੁੰਦਿਆਂ ਹੀ ਉਠਾ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਉਹ ਆਪਣਾ ਸਥੂਲ ਸਰੀਰ ਤਿਆਗ ਕੇ ਚਲਾ ਗਿਆ ਪਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿਚ ਹੁੰਦਿਆਂ ਦੇਖਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਨਾਮ ਦਾਨ ਦੀ ਦੀਖਿਆ ਲਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਕੀਤੇ ਨਹੀਂ ਗਿਆ।

ਸ਼ੇਖ ਫਰੀਦ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸਾਧੂ ਹੋਏ ਹਨ, ਸ਼ੇਖ ਫ਼ਰੀਦ ਸ਼ਕਰਗੰਜ। ਸ਼ੇਖ ਫ਼ਰੀਦ ਦੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸ਼ੇਖ ਕਤਬੁਦੀਨ ਸਨ, ਅਤੇ ਸ਼ੇਖ

ਕਤਬੁਦੀਨ ਨੇ ਫਰੀਦ ਨੂੰ ਦੀਖਿਆ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਈ ਉੱਚੇ ਅਨੁਭਵ ਕਰਵਾਏ। ਫਰੀਦ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਪੁੱਤਰ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਬੁੱਢਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਬੁੱਢਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਸਰੀਰ ਤਿਆਗ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਜਾਓ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਦੀਖਿਆ ਲੈ ਆਓ।"

ਫਰੀਦ ਜੀ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪਿਤਾਜੀ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਵਿਅਸਤ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ – ਅਜੇ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਹੈ।" ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਕੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਹੋਣਗੇ?" ਪਰ ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਅਣਸੁਨਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਕ ਦਿਨ ਕੁਤਬੁਦੀਨ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਰੀਰ ਦਫਨਾਏ ਜਾਣ ਲਈ ਅਤੇ ਤਾਬੂਤ ਵਿਚ ਪਾਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਫਰੀਦ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਸਿਰ ਮੁੰਨਾਂ ਕੇ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਦੀਖਿਆ ਲੈਣ ਦਾ ਰੀਤੀ ਰਿਵਾਜ ਸੀ, ਦੌੜ ਕੇ ਆ ਗਿਆ, ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਲਾਸ਼ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਰੱਖ ਕੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ, "ਮੈਨੂੰ ਦੀਖਿਆ ਦੇ ਦਿਉ।" ਫਰੀਦ ਨੇ ਕਿਹਾ "ਪੁੱਤਰ, ਇਹ ਉਸ ਇਨਸਾਨ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਪਈ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੈਂ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਸਤਿਕਾਰ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਇੱਕ ਪਰਮ ਸੰਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਨ। ਪਰ ਹੁਣ ਉਹ ਹੁਣ ਤੇਰੇ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਤੂੰ ਆਉਣ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਉਹ ਹੁਣ ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ ਸਥੂਲ ਸਰੀਰ ਕੇਵਲ ਇਕ ਖੋਲ ਦੀ ਤਰਾਂ ਹੈ। ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਛੱਡ ਚੁੱਕੇ ਹਨ।"

ਬੇਸ਼ਕ, ਉਸ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਅਫਸੋਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਨਾਮ ਦੀਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਿਆ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ, "ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਦੀਖਿਆ ਦਿਉ।" ਅਤੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੁਤਬੁਦੀਨ ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਦੀਖਿਆ ਦਿੱਤੀ। ਇਹ ਸੰਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਬੜੇ ਅਜੀਬ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਸਿਹਰਾ ਆਪਣੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਵਿਚ ਵਸਾ ਲਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਰਾਹੀਂ ਹੀ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਸਰੀਰ ਨਾਲ ਇਕ ਹੋ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਦੇ ਹਰੇਕ ਸੂਖਮ ਤੋਂ ਸੂਖਮ ਹਿੱਸੇ ਵਿਚ ਵਿਚ ਹੈ। ਉਹ ਸਥੂਲ ਹਸਤੀ ਨੂਰੀ ਸਰੂਪ ਵਿਚ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਵਿਚ ਸਮਾਂ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਾ ਸਥੂਲ ਰੂਪ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਫਰੀਦ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਇਕ ਚੰਗੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਸੀ - ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਉਸ ਤੇ ਅਮਲ ਕਰਨ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਕਿਉਂ ਦੱਸ ਰਿਹਾ ਹਾਂ? ਕਿਉਂਕਿ ਕੀਤੇ ਇਹ ਨਾ ਸਮਝੋ ਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਸੰਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਰਿਸ਼ਤਾ ਇਕ ਜੀਉਂਦਾ-ਜਾਗਦੇ ਸੰਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅਤੇ ਇਕ ਜੀਵਤ ਜਿਗਿਆਸੂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦੋਵੇਂ ਇਕ ਹੀ ਵੇਲੇ ਸਥੂਲ ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਕ ਦੂਜੇ ਲਈ ਪਿਆਰ ਜ਼ਾਹਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪਿਆਰ ਦਾ ਇਹ ਅਨੁਭਵ ਸਥੂਲ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਵਿਚ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਦੋ ਭੌਤਿਕ ਜੀਵਾਂ ਵਿਚਾਲੇ, ਭੌਤਿਕ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਨਾਮ ਦਾਨ ਦੀ ਦੀਖਿਆ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ, ਕੋਈ ਮੁਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਮੁਕਤੀ ਹਾਸਿਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਕਿ "ਮੈਂ ਇਕ ਮਰੇ ਚੁੱਕੇ ਹੋਏ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰਕੇ ਉਸ ਤੋਂ ਨਾਮ ਦਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।" ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਇਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਜਿਗਿਆਸੂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਇਸ ਸਥੂਲ ਸਰੀਰ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਤੇ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਪੂਰਾ ਲਾਭ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਦ ਤਕ ਸੰਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਸੰਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕਿਹਾ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵੀ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਸੰਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅੱਜ ਅਸੀਂ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਨੇ ਵੀ ਇਹ ਕਿਹਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਹਾਂ, ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਓ।"

ਕਈ ਮਹਾਂਪੁਰਸ਼ਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ, "ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਮੌਕਾ ਗਵਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਫਿਰ ਆਵਾਂਗੇ।" ਪਰ ਇਹ ਨਾ ਸਮਝੋ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮਹਾਤਮਾ ਸਥੂਲ ਸਰੀਰ ਤਿਆਗ ਚੁੱਕੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਭੌਤਿਕ ਪ੍ਰਾਣੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਮਹਾਤਮਾ ਕਿੰਨੇ ਵੀ ਸੰਪੂਰਨ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਣ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਸਮਾਂ ਨਾ ਗਵਾਉ। ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਡੇ ਤੇ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਹੋ ਅਤੇ ਇਕ ਪਰਮ ਸੰਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਵਿਚ ਭਾਗਸ਼ਾਲੀ ਹੋ ਜਾਏ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਚੰਗੀ ਕਿਸਮਤ ਵਾਲੇ ਹੋ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨਦੇਹੀ ਵਾਲੀ ਭੇਡ ਹੋ, ਤਾਂ ਸਮਾਂ ਬਰਬਾਦ ਨਾ ਕਰੋ। ਇੱਧਰ-ਉਧਰ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਵਿਚ ਵਿਅਰਥ ਨਾ ਫਸੋ, ਆਪਣੀਆਂ ਤਰਜੀਹਾਂ ਜਾਂ priorities ਨੂੰ ਨਾ ਗੁਆਓ। ਇਕ ਜਿਓਂਦੇ ਜਾਗਦੇ ਸੰਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਾ ਲਾਭ ਲੈਣਾ ਹੀ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਚੀਜ਼ ਹੈ। ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਅੱਜ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਨਾਮ ਦਾਨ ਦੀ ਦਾਤ ਮਿਲੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ। ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਵਸਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। "ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਗਏ ਹੋ।" ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, "ਨਹੀਂ।"

ਇਸ ਲਈ, ਅੱਜ ਉਹ ਇੱਥੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ੁਭ ਅਸੀਸਾਂ ਦੇਣ ਆਏ ਹਨ। ਬਖਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ, ਮਾਸਟਰ ਦੇ ਭੰਡਾਰੇ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਇਸ ਤਰਾਂ ਦੀ ਗ੍ਰਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਜੋ ਇਸ ਦਿਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਸਤੁਗੁਰ ਆਖਦੇ ਹਨ, ਠੀਕ ਹੈ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਿਆਦਾ ਦਵਾਂਗਾ।" ਇਕ ਵਾਰ ਵਡੇ ਮਹਾਰਾਜ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਮਹਾਰਾਜ, ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਕਿੰਨੀਆਂ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਕਿਰਪਾ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਰਤਾਉਂਦੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ?" ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, "ਮੈਂ ਕਈ ਵਾਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਹਰ ਵਾਰ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।" ਉਹ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ, "ਮੈਂ ਕਦੇ ਕਦੇ ਸਵੇਰੇ 3 ਵਜੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਦੀ ਝੋਲੀ ਚੁੱਕ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਰਤਾਉਣ ਲਈ ਕਈਆਂ ਕੋਲ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਹਰ ਪਾਸੇ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਲੋਕ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸੌ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਭਰੀ ਦੀ ਭਰੀ ਝੋਲੀ ਲੈ ਕੇ ਵਾਪਿਸ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਉਹ ਜਾਗ ਕੇ ਮੇਰੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਹ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਰਤਾ ਦਿੰਦਾ।" ਉਹ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਨ ਲਈ ਤਾਂ ਤਿਆਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਕਿ

ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ।

ਪਰ ਇਹ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਕੁਝ ਪਲ ਅਜਿਹੇ ਵੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜਿਹੜੀਆਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪਲ ਵਿਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਅਜਿਹੇ ਪਲ ਕਈ ਵਾਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਸਿਰਫ ਇਕ ਬਾਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਦੇ ਇਕ ਸੰਤ ਮਹਾਤਮਾ ਬਾਰੇ ਇਕ ਕਹਾਣੀ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਹੈ ਜੋ ਇਕ ਮੋਚੀ ਸਨ। ਉਹ ਜੁੱਤੀਆਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਅਤੇ ਮੁਰੰਮਤ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਝੌਂਪੜੀ ਵਿਚ ਇਹ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਰਾਜੇ ਦਾ ਨਾਂ ਸੀ ਰਾਜਾ ਪੀਪਾ। ਰਾਜਾ ਪੀਪਾ ਇਸ ਮਾਸਟਰ ਦਾ ਇਕ ਸ਼ਿਸ਼ ਸੀ। ਉਸ ਰਾਜੇ ਦਾ ਮਹਿਲ ਮਹਾਤਮਾ ਦੀ ਝੌਂਪੜੀ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਰਾਜਾ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਜਾ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਵਚਨ ਸੁਣਦਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸਮਾਂ ਬਤੀਤ ਕਰਦਾ। ਇਕ ਦਿਨ ਰਾਜਾ ਸਵੇਰੇ ਜਲਦੀ ਉੱਠ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਕਈ ਵਾਰ ਮਹਾਤਮਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ, “ਹੇ ਪਰਮ ਸੰਤ ਸਤਿਗੁਰੂ, ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ ਇਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਝੌਂਪੜੀ ਵਿਚ ਰਹਿ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਮਹਿਲ ਵਿਚ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਚਲਦੇ?” ਮਹਾਤਮਾ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, “ਨਹੀਂ, ਇਹ ਹੀ ਭਾਣਾ ਹੈ, ਇਕ ਮੋਚੀ ਬਣ ਕੇ ਰਹਿਣਾ ਹੀ ਮੇਰੀ ਕਿਸਮਤ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇਸ ਭਾਣੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇੱਥੇ ਇਕ ਮੋਚੀ ਬਣ ਕੇ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।”

ਇਕ ਦਿਨ ਰਾਜੇ ਨੇ ਸੋਚਿਆ, ਉਹ ਇਕ ਮਹਾਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਲੈਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਵੇਰੇ ਤਿੰਨ ਵਜੇ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਸਵੇਰੇ ਤਿੰਨ ਵਜੇ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।” ਸੋ ਉਹ ਸਵੇਰੇ ਜਲਦੀ ਉਠਿਆ ਅਤੇ ਮਹਾਤਮਾ ਕੋਲ ਗਿਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਰਵੀਦਾਸ ਸੀ। ਸੋ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਗਿਆ। ਉਸ ਮੋਚੀ ਨੇ ਰਾਜੇ ਤੋਂ ਪੁਛਿਆ, “ਰਾਜਨ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਇੰਨੀ ਤੜਕੇ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਏ? ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਰਾਜਾ ਬਣ ਕੇ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਇਕ ਮੰਗਤਾ ਬਣ ਕੇ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਅਸਾਧਾਰਣ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਮੰਗਣ ਆਇਆ ਹਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਕਦੀ-ਕਦੀ ਅਜਿਹੇ ਹੀ ਸਮੇਂ ਤੇ ਵਰਤਾਉਂਦੇ ਹੋ।”

ਮਹਾਤਮਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਚੰਗਾ, ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਜਲ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਚਰਨਾਮ੍ਰਿਤ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ।” ਉੱਥੇ ਥੋੜਾ ਜਿਹਾ ਪਾਣੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਮੋਚੀ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਲਈ ਵਰਤਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਉਸ ਵਿਚ ਚਮੜਾ ਗਿੱਲਾ ਕਰ ਕੇ ਜੁੱਤੀਆਂ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉਸ ਗੰਧਲੇ ਜਿਹੇ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਚਮੜੇ ਦਾ ਕੁਝ ਰੰਗ ਵੀ ਮਿਲ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਮਹਾਤਮਾ ਮੋਚੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਇਥੇ ਕੁਝ ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ, ਲੈ ਲਓ।” ਸੋ ਰਾਜੇ ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ - ਉਸ ਰਾਜੇ ਨੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਗੰਦਾ ਪਾਣੀ ਦੇਖਿਆ, ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ sleeve ਵਿਚ ਪਾਕੇ ਗਿਰਾ ਦਿੱਤਾ। ਰਾਜੇ ਨੇ ਮਹਾਤਮਾ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਥੋਂ ਖਿਸਕ ਗਿਆ। ਬਾਹਰ ਆ ਕੇ ਉਸ ਨੇ ਸੋਚਿਆ, “ਮੈਂ ਤਾਂ ਕਦੇ ਜਾਣਦਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਗੰਦੇ ਪਾਣੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਆਵੇਗੀ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜਰੂਰ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਦੇਣਗੇ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਹਿਲ ਵਿਚ ਵਾਪਿਸ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਕਮੀਜ਼ ਉਤਾਰ ਦਿੱਤੀ, ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸ ਕਮੀਜ਼ ਤੇ ਚਮੜੇ ਦਾ ਗੰਦਾ ਰੰਗ ਲੱਗ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਸੋਚਿਆ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮੇਰੀ ਨਾਮਸ਼ੁਕੀ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗੇ। ਮਹਿਲ ਦੇ ਇੱਕ ਕਿਨਾਰੇ ਤੇ ਇਕ ਧੋਬੀ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਰਾਜੇ ਨੇ ਆਪਣੇ ਇਕ ਸੇਵਾਦਾਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, “ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੱਸੀ ਨਾ, ਜਾ ਇਸ ਕਮੀਜ਼ ਨੂੰ ਉਸ ਧੋਬੀ ਕੋਲ ਲੈਜਾ। ਉਸਨੂੰ ਕਹਿ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਹੁਣੇ ਹੀ ਧੋ ਦੇਵੇ। ਫਿਰ ਇਸਨੂੰ ਸੁਕਾ ਕੇ, ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਰ ਕੇ, ਕੁਝ ਘੰਟਿਆਂ ਵਿਚ ਹੀ ਸਵੇਰੇ ਸਵੇਰੇ ਵਾਪਿਸ ਲੈ ਕੇ ਆ।”

ਸੇਵਾਦਾਰ ਹੁਕਮ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਕੇ ਧੋਬੀ ਕੋਲ ਗਿਆ। ਉਸ ਨੂੰ ਉਠਾਇਆ। ਧੋਬੀ ਨੇ ਪੁਛਿਆ, “ਕੀ ਹੋਇਆ ਇੰਨੀ ਸਵੇਰੇ ਸਵੇਰੇ?” ਸੇਵਾਦਾਰ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਰਾਜੇ ਵਲੋਂ ਇਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹੁਕਮ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕਮੀਜ਼ ਭੇਜੀ ਹੈ। ਇਸ ਉੱਪਰ ਕੁਝ ਦਾਗ ਲੱਗ ਗਏ ਹਨ। ਰਾਜਾ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੈ ਤੂੰ ਇਹ ਕਮੀਜ਼ ਸਾਫ਼ ਕਰ ਕੇ ਵਾਪਿਸ ਉਸ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚਾ ਦੇ। ਧੋਬੀ ਉਠਿਆ। ਕਮੀਜ਼ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। ਆਪਣੀ ਛੋਟੀ ਧੀ ਨੂੰ ਉਠਾਇਆ, ਉਸਨੂੰ ਪੁਛਿਆ, “ਕੀ ਤੂੰ ਕਿਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਇਹ ਦਾਗ ਹਟਾ ਸਕਦੀ ਹੈ?” ਉਹ ਕੁੜੀ ਦਾਗਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੰਦਾਂ ਨਾਲ ਕੁਰੇਦ ਕੇ ਹਟਾਉਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਜਿਵੇਂ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਉਸ ਕਮੀਜ਼ ਨੂੰ ਕੁਰੇਦਦੀ, ਚਮਤਕਾਰ ਹੋਣ ਲੱਗਾ। ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਦਾਗ ਸਾਫ਼ ਕਰ ਲਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਤੇ ਪ੍ਰਵਚਨ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਉਹ ਉੱਠਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਵਚਨ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਖਬਰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਫੈਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਧੋਬੀ ਦੀ ਧੀ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉੱਚ ਕੋਟੀ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਚੇਤਨਾ ਦੀਆਂ ਉੱਚੀਆਂ ਪਦਰਾਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣਦੀ ਹੈ। ਖਬਰ ਫੈਲ ਗਈ, ਲੋਕ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡਿਓ ਉਸਨੂੰ ਪੁਜਣ ਆਉਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਕਿ ਧੋਬੀਆਂ ਦੀ ਧੀ ਇੱਕ ਸੰਤ ਬਣ ਗਈ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ, “ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਕੁੜੀ ਕੋਲ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਸੰਤ ਰਵੀਦਾਸ ਤੋਂ ਕੁਝ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੇ ਸਕੇ। ਬਾਬਾ ਰਵੀਦਾਸ ਨੇ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕੇਵਲ ਗੰਦਾ ਪਾਣੀ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਇਹ ਕੁੜੀ ਅਸਲ ਵਿਚ ਅਸੀਸਾਂ ਦੇ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਰਾਜਾ ਉਸ ਕੋਲ ਗਿਆ ਉਸ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਕੁੜੀ ਹੈ। ਉਸ ਅੱਗੇ ਝੁਕਿਆ। ਕੁੜੀ ਖੜੀ ਹੋ ਗਈ। ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਨਹੀਂ..ਨਹੀਂ..ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਰਾਜਾ ਬਣ ਕੇ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਇਕ ਮੰਗਤਾ ਬਣ ਕੇ ਆਇਆ ਹਾਂ।” ਕੁੜੀ ਬੋਲੀ, “ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜੇ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਸਜਦਾ ਕਰ ਰਹੀ ਬਲਕਿ ਇਸ ਲਈ ਕਰ ਰਹੀ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਜੇ ਵੀ ਹੈ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਆਇਆ ਹੈ। ਉਸ ਸਭ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੀ ਕਮੀਜ਼ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਜਦਾ ਕਰ ਰਹੀ ਹਾਂ।”

ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਅਜੀਬ ਅਤੇ ਬੁਰਾ ਲਗਿਆ। ਉਹ ਵਾਪਸ ਬਾਬਾ ਰਵੀਦਾਸ ਕੋਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, “ਸਤੁਗੁਰੂ, ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਚਰਨਾਮ੍ਰਿਤੀ ਕੁਝ ਹੋਰ ਦਿਓ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਦਿਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।” ਰਵੀਦਾਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਅਜਿਹੇ ਪਲ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਇਕ ਵਾਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬਰਕਤਾਂ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀਆਂ। ਉਸ ਦਿਨ ਤੂੰ ਇਕ ਜਿਗਿਆਸੂ ਬਣ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ। ਤੇਰੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਇਕ ਅਜੀਬ ਇੱਛਾ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੂੰ ਕੋਈ ਤਸਦੀਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਤੂੰ ਕੋਈ ਤਰਕ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆਇਆ। ਤੂੰ ਸਵੇਰੇ ਜਲਦੀ ਉੱਠ ਕੇ ਉਸ ਜਿਗਿਆਸਾ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਹੀ ਪਲ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੈਨੂੰ ਕੁਝ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਰੋਜ਼-ਰੋਜ਼ ਨਹੀਂ

ਹੁੰਦਾ। ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਸ਼ਰਧਾ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖੋ। ਇਕ ਦਿਨ ਤੈਨੂੰ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣਗੇ।"

ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਇਸ ਲਈ ਸੁਣਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਕਈ ਸੰਤ ਮਹਾਤਮਾ ਦੁਆਰਾ, ਕਈ ਯੁਗਾਂ ਵਿਚ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਮੌਕੇ ਗਵਾਉਣੇ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦੇ। ਮੈਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਸਾਲ ਇਹ ਦਿਨ, 2 ਅਪ੍ਰੈਲ – ਭੰਡਾਰੇ ਦਾ ਦਿਨ - ਉਹ ਦਿਨ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਮੌਕਾ ਨਾ ਗੁਆਓ। ਆਪਣੀਆਂ ਕੱਪਾਂ ਨੂੰ ਭਰਨ ਲਾਇ ਬਸ ਇਸਦੀ ਹੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਪਿਆਲਾ ਸਹੀ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿਚ ਰਖੋ। ਉਹ ਕਿਹੜਾ ਪਿਆਲਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਮੈਂ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ? ਉਹ ਹੈ ਤੁਹਾਡੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਦਾ, ਤੁਹਾਡੀ ਆਪਣੀ ਸਮਝ ਦਾ, ਆਪਣੀ ਖੁਦ ਦੀ ਜ਼ਿਗਿਆਸਾ ਦਾ, ਤੁਹਾਡੀ ਭਾਵਨਾ ਦਾ ਪਿਆਲਾ। ਤੁਸੀਂ ਸੋਚ ਰਹੇ ਹੋ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕੰਮ ਹੈ, ਉਹ ਕੰਮ ਖਤਮ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਬਾਰੇ, ਮੇਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ? ਉਸਦਾ ਜਗਾ ਬਾਰੇ?" ਤਾਂ ਪਿਆਲੇ ਦੀ ਦਿਸ਼ਾ ਬਦਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਤਵੱਜੋ ਦਾ ਪਿਆਲਾ ਹੈ। ਬਖਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਬਾਰਿਸ਼ ਵਰਗੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਪਿਆਲੇ ਨੂੰ ਮੰਗ ਤੋਂ ਉਲਟੀ ਦਿਸ਼ਾ ਵਲ ਮੋੜ ਦਿਉਗੇ ਤਾਂ ਉਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਭਰੇਗਾ, ਚਾਹੇ ਕੀਨੀ ਵੀ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਬਾਰਿਸ਼ ਹੋ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਪਰ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਦੀ ਦਿਸ਼ਾ ਥੋੜੀ ਜਿਹੀ ਬਾਰਿਸ਼ ਵਾਲ ਮੋੜੋਗੇ ਤਾਂ ਕੁਝ ਤੁਪਕੇ ਇਸ ਵਿਚ ਗਿਰਣਗੇ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਇਸਦੀ ਦਿਸ਼ਾ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਬਾਰਿਸ਼ ਵੱਲ ਮੋੜ ਦਿਉਗੇ ਤਾਂ ਇਹ ਇਹ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਭਰ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਭ ਮਸਲਾ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਤਵੱਜੋ ਨੂੰ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਵੱਗ ਰਹੀ ਕਿਰਪਾ ਵੱਲ ਮੋੜ ਕੇ ਕਿੰਨੀਆਂ ਕੁ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਤੇ ਪਾਤਰ ਬਣਦੇ ਹਾਂ।

ਅੱਜ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦਾ ਪ੍ਰਵਾਹ ਚਲ ਰਿਹਾ ਹੈ; ਇਹ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਦਿਨ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਆਉਣ ਦੇ ਲਈ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵਧਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਨਾ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਪਰ ਮੈਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਹੀ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿਆਲੇ ਨੂੰ ਭਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ। ਚਾਹੇ ਇਹ ਪੂਰਾ ਭਰ ਕੇ ਛਲਕ ਜਾਵੇ, ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ। ਮੈਨੂੰ ਭਰਪੂਰਤਾ ਪਸੰਦ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਭੰਡਾਰਾ ਪਸੰਦ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਦਿਨ ਦੇ ਭੰਡਾਰ ਪਸੰਦ ਹਨ। ਜਿੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਵਧੀਆ। ਰੂਹ ਵਿਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਸੀਮਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਸਰੀਰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰ ਸਕਦਾ – ਇਸਦੀ ਸੀਮਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ; ਇੰਦਰੀਆਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ; ਸਾਡਾ ਮਨ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰ ਸਕਦਾ – ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਹੱਦਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਪਰ ਰੂਹ ਦੀ ਕੋਈ ਹੱਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਉਸ ਵਿਚ ਬੇਅੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਕਵੀ ਨੇ ਰੂਹ ਬਾਰੇ ਕਿਹਾ ਹੈ, "ਇਸਦਾ ਖਾਣਾ ਹੀ ਇਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਭੁੱਖਾ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ" ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹੋਰ ਮੰਗੋਗੇ, ਹੋਰ, ਹੋਰ। ਰੂਹ ਹਰ ਵੇਲੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਲਈ ਵਿਆਕੁਲ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਿਲੇ, ਇਹ ਉਸ ਨੂੰ ਜਜ਼ਬ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਹਜ਼ਮ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਇਹ ਆਤਮਾ ਹੀ ਇਕ ਜ਼ਿਗਿਆਸਾ ਵਿਚ ਬੋਲਦੀ ਹੈ; ਰੂਹ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਮਨ। ਇਸ ਲਈ, ਅੱਜ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਦਿਨ ਹੈ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, "ਆਪਣੀਆਂ ਝੋਲੀਆਂ ਅੱਡ ਲਉ, ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹੋ, ਆਪਣੇ ਪਿਆਲੇ ਦੀ ਦਿਸ਼ਾ ਸਿਧੀ ਕਰ ਲਉ" – ਜਿਵੇਂ ਵੀ ਹੈ, ਇਹ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਇਕ ਹੀ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਤਵੱਜੋ ਨੂੰ ਉਸ ਤੇ ਪਾ ਕੇ ਜਿਤਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਕਰੋ। ਉਹ ਕਿਰਪਾ ਲੈਣ ਲਈ ਗ੍ਰਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਧਾਰਨ ਕਰੋ।

ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਵਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਕਿ ਇਹ ਹੀ ਹੈ ਉਹ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਪੱਲ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਏ ਸੀ। ਇਹ ਹੀ ਹੈ ਉਹ ਸਮਾਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਪਿਆਲਾ ਭਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਤਿਆਰ ਹੋ? ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿੰਨੇ ਕੁ ਆਪਣਾ ਪਿਆਲਾ ਭਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਨ? ਆਉ ਭਜਨ ਸਿਮਰਨ ਕਰੀਏ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਸੀਸਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਤਵੱਜੋ ਦੇ ਪਿਆਲਿਆਂ ਵਿਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੀਏ। ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਤਵੱਜੋ ਨੂੰ ਇਸ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਨੂੰ ਲੈਣ ਉਤੇ ਪਾਉ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਸਾਰੀ ਕਿਰਪਾ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਆਲੇ ਵਿਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ ਜੇ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤੁਹਾਡੀ ਤੀਜੀ ਅੱਖ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਬੈਠਣ ਦਾ ਤੁਸੀਂ ਇਹਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਅਭਿਆਸ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ।

ਤਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਲਉ, ਉਸ ਜਗਾ ਵਾਪਸ ਜਾਓ, ਭਾਲੋ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਲਓ। ਤੁਸੀਂ ਜੇ ਚਾਹੋਗੇ, ਉਹ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅੰਦਰ ਆਇਆ ਤਾਂ ਇਕ ਸ਼ਬਦ ਗਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ: ਜੇ ਮੰਗੋ ਠਾਕੁਰ ਅਪਨੇ ਤੇ, ਸੋਈ ਸੋਈ ਦੇਵੇ, ਜੇ ਮੰਗੋ ਠਾਕੁਰ ਅਪਨੇ ਤੇ, ਸੋਈ ਸੋਈ ਦੇਵੇ। ਇਹ ਹੀ ਹੈ ਉਹ ਪਲ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਜੇ ਵੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਪਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰੋ, ਅੰਦਰ ਵੱਲ ਜਾਵੋ, ਮੰਗ ਕਰੋ ਅਤੇ ਲਉ ਅਤੇ ਵੱਡੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀਆਂ ਅਸੀਸਾਂ ਨੂੰ ਆਉਂਦੇ ਦੇਖੋ। ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਰੱਖੋ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਪੰਜ ਗਿਣਦਾ ਹਾਂ: ਇੱਕ ... ਦੋ ... ਤਿੰਨ ... ਚਾਰ ... ਪੰਜ ... ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲੋ। ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੇ ਸਵਾਗਤ ਹੈ।

ਮੁਬਾਰਕ ਹੋਵੇ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿੰਨੇ ਕੁ ਜਾਣੇ ਖੁਸ਼ ਹਨ? ਬਹੁਤ ਅੱਛਾ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਵਡਭਾਗੇ ਹੋ ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਕਹੋ ਕਿ ਤਸੀਂ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਇਸ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਅਸੀਸਾਂ ਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਛੋਹਿਆ। ਮੈਂ ਇਸ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ - ਮੈਂ ਇਸ ਤੱਥ ਦਾ ਗਵਾਹ ਹਾਂ ਕਿ ਵੱਡੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਰ ਤੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰੱਖ ਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦਿਤੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਪਲ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹੋਣ ਤੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਥੋਂ ਜਾਵਾਂਗਾ, ਜਿਵੇਂ ਜੇਨਾਥਨ ਨੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਤੁਹਾਡੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾਲ ਅਤੇ ਜੇਨਾਥਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਜਾਕੇ ਉਸ ਖਾਣੇ ਨੂੰ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਖਾਣ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ, ਉਸ ਨੂੰ ਵੱਡੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਪਹੁੰਚਾ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਭੰਡਾਰੇ ਦੇ ਦਿਨ ਦਾ ਖਾਣਾ ਵੀ ਦੂਜੇ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਥੋੜਾ ਵੱਖਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਖਾਣੇ ਵਿਚ ਇਕ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੀਆਂ ਅਸੀਸਾਂ ਅਤੇ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਭੋਜਨ ਕੇਵਲ ਇਕ ਢਿੱਡ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਅਤੇ ਹਜ਼ਮ ਕਰਨ ਦੀ ਵਸਤੂ ਹੈ, ਪਰ ਖਾਣੇ

ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਇਸ ਨੂੰ ਵੱਖ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, "ਇਹ ਬਖਸ਼ਿਆ ਹੋਇਆ ਖਾਣਾ ਹੈ," ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਹੋਰ ਭੋਜਨ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖ ਸਮਝੋਗੇ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਦਾ ਸਵਾਦ ਅਲੱਗ ਹੀ ਲਗੇਗਾ। ਜੇ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ ਕਿ ਇਹ ਬਖਸ਼ਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗੇਗਾ ਪਰ ਮੈਂ ਇਸ ਖਾਣੇ ਦਾ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਇਕ ਰਿਸ਼ਤਾ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅੱਜ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿਚ ਕੁਝ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਵੀ ਵੰਡਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਜੋ ਇਕ ਸਾਧਾਰਨ ਭੋਜਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਉਸ ਵਿਚ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੀਆਂ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਮਿਲੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਸਾਧਾਰਨ ਆਮ ਭੋਜਨ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ। ਇਸ ਦਾ ਇਹ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਭੋਜਨ ਦੇ ਕਣਾਂ ਦੀ ਬਣਤਰ ਬਦਲ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਸ ਦਾ ਇਹ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕੁਝ ਵੱਖਰਾ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ। ਭੋਜਨ ਉਹੀ ਹੈ ਪਰ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਖਾਵੋਗੇ ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਸੰਬੰਧ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਲ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਹੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਹੈ। ਪਰਸ਼ਾਦ ਦਾ ਭਾਵ ਹੈ ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਵੇਖੋਗੇ, , ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰੋਗੇ, ਹਰ ਵਾਰ ਤੁਹਾਡਾ ਉਸ ਨਾਲ ਕੁਝ ਵੀ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਏਗਾ। ਇਹ ਹੈ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ। ਇਸ ਲਈ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਭਰਿਆ ਭੋਜਨ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਜਾਣੇ ਅੱਜ ਦੇ ਬਾਰ ਇਹ ਅਸੀਸਾਂ ਭਰਿਆ ਭੋਜਨ ਖਾਵੋਗੇ। ਇਕ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਖਾਣੇ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਇਕ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਦੇ ਅਖੀਰ ਤੇ। ਇਸ ਲਈ, ਜੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਉਸ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ-ਥੋੜ੍ਹਾ ਕਰਕੇ ਖਾਵੋ ਤਾਂ ਕਿ ਉਹ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੇਰ ਤੱਕ ਖਤਮ ਹੋਵੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਜਿਨੀ ਦੇਰ ਨਾਲ ਖਤਮ ਹੋਵੇਗਾ ਉਨੀ ਦੇਰ ਤੁਸੀਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਸਕੋਗੇ, ਅਤੇ ਇਹ ਦੇਰ ਤਕ ਤੁਸੀਂ ਵਧੀਆ ਅਭਿਆਸ ਕਰ ਸਕੋਗੇ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਹ ਘੱਟ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਵਾਂਗੂ ਵਿਚ ਜੋ ਚੀਜ਼ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਹ ਕੁਝ ਹੋਰ ਲੈ ਲਉ, ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਾਉ ਅਤੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਿਲਾ ਲਉ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਤੇ ਤੇ ਵੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਵਰਗੀ ਕਿਰਪਾ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਅਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਉਹ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਮੁਰਮੂਰੇ ਦਿੰਦੇ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇੰਦਾ ਹੀ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਥੋੜ੍ਹੇ ਰਹਿ ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉਸ ਵਿਚ ਕੁਝ ਹੋਰ ਮੁਰਮੂਰੇ ਮਿਲਾ ਦਿੰਦੇ। ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਾਡੇ ਮਨ ਲਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡਾ ਮਨ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ, " ਮੁਰਮੂਰੇ ਦਾ ਇਹ ਹਿੱਸਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਹੈ ਤੇ ਇਹ ਹਿੱਸਾ ਸ਼ਾਇਦ ਨਹੀਂ " ਪਰ ਅਸੀਂ ਉਸ ਵਰਗੇ ਦਿਖਣ ਵਾਲੇ ਮੁਰਮੂਰੇ ਮਿਲਾਉਂਦੇ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਨਾ ਲੱਗੇ ਕਿ ਕਿਹੜਾ ਕੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਅਸੀਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਵਾਧੂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਲੈ ਲੈਂਦੇ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਦਾ ਇਕ ਦਾਨਾ ਆ ਜਾਵੇ। ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇੰਦਾ ਕਰਦੇ ਹੋਈ ਵੀ ਅਸੀਂ ਅਸੀਂ ਲਗਾਤਾਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਨਾਲ ਇਹ ਖੇਡ ਖੇਡਦੇ ਹੋਈ ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੀ ਤਰਫ ਰਹਿੰਦੇ। ਇਸ ਲਈ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨ ਦਾ ਅਸਲ ਤਰੀਕਾ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ; ਇਸ ਵਰਗਾ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹੋ ਗੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਉਹ ਅਭਿਆਸ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਲ ਲਗਾਤਾਰ ਇਕ ਪਿਆਰ ਵਾਲਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਨਿਰੰਤਰ ਕੁਝ ਐਸਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਨ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਮੈਂ ਕਈ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਬਾਰੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਭੁੱਲੋ। ਨਿਯਮਿਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਅਭਿਆਸ ਕਰੋ, ਕਦੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ, - ਇਹ ਇਕੋ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹੋ।।। ਕਦੇ-ਕਦੇ ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, "ਇਕ ਮਿੰਟ ਲਈ ਵੀ ਕਰੋ, ਉਸ ਜਮਾਤ ਵਿਚ ਹਾਜ਼ਰੀ ਜ਼ਰੂਰ ਲਗਵਾਉ।" ਇਹੀ ਕਰਦੇ ਸੀ ਅਸੀਂ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਲਾਸ ਵਿਚ ਕੇਵਲ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਵੋ, ਕਰੋ "ਹਾਂ, ਮੈਂ ਹਾਜ਼ਰ ਹਾਂ, ਸਤਿਗੁਰੂ, ਮੈਂ ਹਾਜ਼ਰ ਹਾਂ।" ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਲਓ - ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਦੇਖੋ। ਕਰੋ "ਸਤਿਗੁਰੂ, ਮੈਂ ਹਾਜ਼ਰ ਹਾਂ। ਕੀ ਮੈਂ ਹੁਣ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ? " ਠੀਕ ਹੈ, ਪਰ ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਉੱਥੇ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖੋ। ਇਹ ਠੀਕ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਜਿੱਥੇ ਕਿਤੇ ਵੀ ਅਸੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਉੱਥੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਲਈ ਅਭਿਆਸ ਵਿਚ ਨਿਯਮਿਤ ਹੋਣਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

ਆਪਣੀ ਖੁਰਾਕ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖੋ। ਲੋਕ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸ਼ਾਕਾਹਾਰੀ ਹੋਣਾ ਹੀ ਕਾਫੀ ਹੈ। ਇਹ ਕਾਫੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਲਕਾ ਸ਼ਾਕਾਹਾਰੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ਾਕਾਹਾਰੀ ਖਾਣਾ ਖਾ ਲੈਂਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸੁਸਤ ਅਤੇ ਆਲਸੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਅਤੇ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਜ਼ਰੂਰਤ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖਾਂਦੇ ਹਾਂ - ਮੈਂ ਵੀ ਲੋੜ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਤੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕਾਬਲ ਨਹੀਂ। ਲੋਕ ਮੈਨੂੰ ਇਕ ਦਿਨ ਹੀ ਦੇ- ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਲੰਚ ਖਵਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਦੇ- ਕਈ ਵਾਰੀ ਉਸੇ ਦਿਨ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਡਿਨਰ ਵੀ ਕਰਵਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਖਾਣਿਆਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹਲਕਾ ਖਾਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਜੇ ਸੀਖਿਆ ਵੱਧ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖਾ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਖਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਜੇਕਰ ਉਸ ਤੋਂ ਅਧਾ ਵੀ ਖਾਈਏ ਤਾਂ ਵੀ ਬਹੁਤ ਤਾਂਦੁਰਸਤ ਰਹਾਂਗੇ। ਪਰ ਅਸੀਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖਾ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਪਰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਖਿਆਲ ਰਖੋ ਤੁਸੀਂ ਜਿਤਨਾ ਹਲਕਾ ਖਾਵੋਗੇ ਉਤਨਾ ਹੀ ਚੰਗਾ ਅਭਿਆਸ ਅਤੇ ਤਵੱਜੋ ਨੂੰ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰ ਸਕੋਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਵੇਖੋਗੇ ਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਸਪੱਸ਼ਟਤਾ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਭਿਆਸ ਤੁਹਾਡੀ ਸੋਚ ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟਤਾ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਸਮਝਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿਚ ਵੀ ਸੁਧਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਭਿਆਸ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਕਿੱਤੇ ਤੇ ਵੀ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਅਸਰ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਅਭਿਆਸ ਹਰੇਕ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਕੇਵਲ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਲਈ ਬਲਕਿ ਕਈ ਹੋਰ ਲਾਭ ਵੀ ਹਨ। ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਵਿਚ ਨਿਪੁੰਨ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ; ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਸਮੁੱਚੀ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਅਭਿਆਸ ਬਹੁਤ ਕੀਮਤੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ।

ਪਰ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਖਾਣੇ ਨਾਲ ਤੁੰਨ ਲੈਂਦੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਮਾਸ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਭਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਖਾਂਦੇ ਹੋ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਮੰਨ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਰੱਖਦੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਚੰਗੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਕਿਉਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, "ਮਾਸ ਨਾ ਖਾਉ" ਜਦੋਂ ਖਾਣੇ ਵਿਚ ਵਿਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜੋ ਅਭਿਆਸ, ਧਿਆਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਆ ਨੂੰ ਵਧਾਵੇ ? ਅਸੀਂ ਕਿਉਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, "ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ਾਕਾਹਾਰੀ ਬਣੋ" ? ਇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੀ ਚਾਰੇ : ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕਲਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਤਵੱਜੋ ਨੂੰ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਹੜਾ ਭੋਜਨ ਖਾਂਦੇ ਹੋ, ਕਿੰਨਾ ਖਾਂਦੇ ਹੋ, ਇਹ ਤਵੱਜੋ ਨੂੰ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਆ ਉੱਤੇ ਅਸਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਇਕ ਸਧਾਰਨ ਜਿਹੇ ਉਦਾਹਰਨ ਨਾਲ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ: ਫ਼ਰਜ਼ ਕਰੋ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹੋ।

ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਤਵੱਜੋ ਦੇਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹਰ ਪੇਜ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ। ਇਕ ਸਧਾਰਨ ਨਾਵਲ ਵਿਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੜੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਇਕਾਗਰ ਹੋਣਾ ਪਵੇ ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਤੇ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਇਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਗਤੀ ਵੱਖਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਇਕ ਪੇਜ ਪੜ੍ਹਨ ਨੂੰ ਲਈ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਲੈਂਦੇ ਹਨ; ਕੁਝ ਲੋਕ ਅਜਿਹਾ 40 ਸਕਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ; ਕੁਝ ਨੂੰ ਦੋ ਮਿੰਟ ਲੱਗ ਸਕਦੇ ਹਨ

ਪਰ ਜੇ ਵੀ ਗਤੀ ਹੋਵੇ, ਤੁਸੀਂ ਕਿਤਾਬ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਆਪਣੀ ਸਮਰੱਥਾ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ. ਹੁਣ ਜਾਓ, ਇਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਮਾਰ ਕੇ ਆਉ ਅਤੇ ਮੁੜ ਉਸੇ ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹੋ. ਤੁਸੀਂ ਇੱਕੋ ਪੇਜ ਤੇ ਬੈਠੇ ਰਹੋਗੇ, ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧ ਸਕੋਗੇ. ਕਿਉਂ? ਤੁਹਾਡੇ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਤਲ ਦਾ ਕਿਤਾਬ ਨਾਲ ਕੀ ਲੈਣਾ? ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਤਾਂ ਕਤਲ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਸੀ. ਕਿ ਹੋਇਆ? ਤੁਹਾਡੀ ਤਵੱਜੋ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੋਇਆ? ਕਿਉਂਕਿ ਇਕ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਜਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਅੰਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕਿਰਿਆ ਨੇ ਤੁਹਾਡੀ ਤਵੱਜੋ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਤੇ ਅਸਰ ਪਾਇਆ।

ਇਹ ਉਦੋਂ ਵੀ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਜਾਨਵਰ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਅੰਤ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋ. ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਇਕ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਦੇਰ ਤੱਕ ਕੋਈ ਕਿਤਾਬ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹ ਸਕਦੇ. ਕੁਝ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਦਿਨ ਲਗ ਸਕਦੇ ਹਨ. ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਜਾਨਵਰ ਨੂੰ ਮਾਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰੋਗੇ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਗਤੀ ਘੱਟ ਗਈ ਹੈ, ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਘੱਟ ਪੇਜ ਪੜ੍ਹ ਪਾਉਗੇ. ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੇ ਵਾਂਗ ਪੜ੍ਹਨ ਵਿਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਲੱਗੇਗਾ. ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਸਬਜ਼ੀ ਵੀ ਖਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਵੀ ਇਹ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੋਵੇਗੀ. ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਕੁਝ ਤਾਂ ਖਾਣਾ ਹੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ, ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਇਹੀ ਜੀਵਨ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ. ਜੀਵਨ ਦੂਜੇ ਜੀਵਨ ਉਤੇ ਹੀ ਚਲਦਾ ਹੈ. ਅਸੀਂ ਜਿਹੜੇ ਪੌਦੇ ਖਾਂਦੇ ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜੀਵਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਸਭ ਤੋਂ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ. ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਜਿੰਦਗੀ ਦੀ ਜੇ ਮਾਤਰਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਘੱਟ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕਰਦੀ ਹੈ.

ਹਰ ਜੀਵ ਵਿਚ ਜੀਵਨ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਅਲੱਗ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਫਿਰ ਇਹ ਕਿਸੇ ਜੀਵ ਵਿਚ ਕਿੰਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ? ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਜਾਨਵਰ ਵਿਚ, ਕਿਸੇ ਪੰਛੀ ਵਿਚ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਕੀੜੇ, ਜਾਂ ਖਾਸ ਪੌਦੇ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਮਾਤਰਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ? ਇਸ ਮਾਤਰਾ ਦੀ ਮਿਣਤੀ ਉਸ ਪ੍ਰਾਣੀ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ ਮੁੱਖ ਤੱਤਾਂ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਹਰ ਪਦਾਰਥ ਚਾਰ ਮੁੱਖ ਤੱਤਾਂ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹਨ ਧਰਤੀ, ਪਾਣੀ, ਹਵਾ, ਅੱਗ ਅਤੇ ਅਕਾਸ਼। ਪੰਜਵਾਂ ਤੱਤ ਅਕਾਸ਼ ਕੇਵਲ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਬਾਕੀ ਸਾਰਿਆਂ ਜੀਵਾਂ ਲਈ ਚਾਰ ਤੱਤਾਂ ਨੂੰ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਧਰਤੀ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤੱਤ ਹੈ। ਇਹ ਹਰ ਕਿਸੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਠੋਸ ਰੂਪ ਦੇਂਦੀ ਹੈ ਅਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ-ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਸਿਰਫ ਠੋਸ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਧਰਤੀ ਦੀ ਬਜਾਏ ਠੋਸ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਵੀ ਵਰਤ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਪਾਣੀ ਦਾ ਮਤਲਬ ਸਿਰਫ ਤਰਲ ਹੈ, ਦ੍ਰਵ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪਾਣੀ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਤਰਲ ਵੀ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਫਿਰ ਹਵਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹਵਾ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਵਾਸ਼ਪ ਜਾਂ ਗੈਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਅਗਲਾ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਅੱਗ - ਅਜੇਹੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਵਿਚ ਗਰਮੀ ਹੋਵੇ। ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋਗੇ ਕਿ ਕਈ ਕੀੜੇ-ਮਕੌੜਿਆਂ ਵਿਚ ਗਰਮੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਕਈ ਸੱਪਾਂ ਵਿਚ ਵੀ ਕੋਈ ਗਰਮੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ- ਉਹ ਫਿਰ ਵੀ ਜਿੰਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤੇ ਜਾਨਵਰਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਗਰਮੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ - ਉਸਦੇ ਬਿਨਾਂ ਉਹ ਜਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ। ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਸਰੀਰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਰੂਪਾਂ ਵਿਚ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੱਤਾਂ ਦੇ ਸੰਯੋਜਨ ਨਾਲ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਜੀਵਣ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਕ ਰੂਹ ਰੱਖੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਸਿਰਫ ਇਕ ਹੀ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਤੱਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੌਦਿਆਂ ਵਿਚ ਪਾਣੀ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਤੱਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ. ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ 90% ਪਾਣੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ. ਪੌਦਿਆਂ ਦੀ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਦਾ ਪੱਧਰ ਸਭ ਤੋਂ ਨੀਵਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ. ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਜੀਵਨ, ਹੋਰ ਜਾਨਵਰਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਦੇਖੋਗੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਤੱਤਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵੱਧਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ. ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਹੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਪੰਜਵਾਂ ਤੱਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ... ਆਕਾਸ਼ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ. ਪਰ ਇਸਦਾ ਅਸਲ ਮਤਲਬ ਨਿਰਣਾ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ, ਇਸਦਾ ਅਸਲ ਮਤਲਬ ਹੈ ਤੁਲਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ. ਹੋਰ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰੂਪਾਂ ਵਿਚ ਇਸਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ. ਅਸੀਂ ਤੁਲਨਾ ਕਰਕੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ -"ਇਹ ਚੰਗਾ ਹੈ, ਇਹ ਮਾੜਾ ਹੈ." ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਜੀਵਾਂ ਕੋਲ ਇਹ ਸਮਰੱਥਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ. ਉਹ ਬਸ ਸੁਭਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਚਲਦੇ ਹਨ. ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕਰਮ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕਰਮ ਸੁਭਾਵਿਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ. ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਪ੍ਰਵਰਤੀ ਅਨੁਸਾਰ ਚਲਦੇ ਹਨ. ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਦਲਦੇ. ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਬਦਲਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਲਗਦਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਹੈ-ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ. ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਤਰਕ-ਵਿਤਰਕ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤੀ ਸੁਭਾਅ ਵਿਚ ਫਰਕ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ. ਕੁਦਰਤੀ ਸੁਭਾਅ ਬਦਲੇ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੇ ਪਰ ਅਸੀਂ ਅਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੈ ਕਿ ਤਰਕ ਵਿਤਕ ਬਦਲੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ. ਇਹ ਆਕਾਸ਼ ਵਾਲਾ ਤੱਤ ਹੈ, ਪੰਜਵਾਂ ਤੱਤ. ਇਸ ਲਈ ਇਕ ਮਨੁੱਖ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਜੀਵਿਤ ਰੂਪਾਂ ਵਿਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ. - ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਨੀਵੇਂ ਪੱਧਰ ਤੇ ਹਨ.

ਇਸੇ ਕਰਕੇ, ਕਿਸੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨਾ ਇਕਾਗਰਤਾ ਲਗਾਉਣ ਵਿਚ ਰੁਕਾਵਟ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜੇਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, "ਸ਼ਾਕਾਹਾਰੀ ਬਣੋ ਅਤੇ ਹਲਕਾ ਸ਼ਾਕਾਹਾਰੀ ਬਣੋ- ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨ ਵਿਚ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰੇਗਾ, ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਵੱਜੋ ਨੂੰ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਕਰਨ ਵਿਚ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰੇਗਾ।" ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਇਸ ਦੀ ਸਿਫਾਰਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੰਦਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਕਾਹਾਰੀ ਬਣ ਕੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਖੁਰਾਕ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।।। ਮੈਂ ਇੱਕ ਜਾਪਾਨੀ ਸਮੂਹ ਵਿੱਚ ਗਿਆ, ਜੋ ਅਭਿਆਸ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਇਕ ਜ਼ੋਨ ਗਰੁਪ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਇਕੋ ਇਕ ਰਾਜ਼ ਹੈ -

ਖਾਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਚਾਵਲ ਖਾਣਾ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਚਾਵਲ ਦਾ ਛੋਟਾ ਜੇਹਾ ਦਾਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਚਾਵਲਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਸਾਰਾ ਰਾਜ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਦਾਣੇ ਨਾਲ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਆ ਜਾਂਦੀ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇਕ ਮਿੰਟ ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਵਾਨ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚਾਵਲਾਂ ਦਾ ਬੈਗ ਮੰਗਵਾ ਕੇ ਸਭ ਨੂੰ ਵੰਡ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਜਾਗਰੂਕ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ।

ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਹੁਣ ਤੱਕ ਚਲੀ ਆ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਤਾ ਮਹਾਤਮਾ ਨੇ ਸ਼ਾਕਾਹਾਰੀ ਹੋਣ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ- ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਖੁਰਾਕ ਖਾਉ। ਇਸ ਲਈ ਭੋਜਨ ਬਾਰੇ ਵੀ ਵਿਅਰਥ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਈਆਂ। ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਖਾਣੇ ਨੂੰ ਵੀ ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਨਾਲ ਜੋੜਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਤੁਸੀਂ ਰੂਹਾਨੀ ਤੌਰ ਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ ਜਿੱਥੇ ਰੂਹ ਬੈਠੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਹਰ ਬਣਾਏ ਗਏ ਪਦਾਰਥਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਸਕਦੇ। ਇਸ ਲਈ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਭੋਜਨ ਖਾਣ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਰਸਤੇ ਤੇ ਸਾਡੀ ਆਪਣੀ ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹਲਕਾ ਖਾਉ, ਖਾਸ ਤੌਰ ਤੇ ਉਦੋਂ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਸਿਮਰਨ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨ ਲਈ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਸਮਾਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਵੇਰ ਦਾ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ੩ ਵਜੇ ਦਾ ਸਮਾਂ ਕਿਉਂ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਜਦੋਂ ਅਜੇ ਮੁਰਗੇ ਨੇ ਵੀ ਬਾਂਗ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਹੁੰਦੀ, ਸੜਕਾਂ ਤੇ ਆਵਾਜਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਹੁੰਦੀ, ਕੋਈ ਵੀ ਸਰਗਰਮੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਇਕ ਮਹੱਤਵਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਮਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ਾਂਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹੀ ਕਾਰਨ ਸੀ ਕਿ 3 ਵਜੇ ਸਿਮਰਨ ਅਭਿਆਸ ਲਈ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਰ ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਥੇ ਰਾਤ ਵੇਲੇ ਟਰੱਕਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜਾਈ ਦਿਨ ਤੋਂ ਵੀ ਵਧ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਰਾਤ ਦੇ 3 ਵਜੇ ਬਾਹਰ ਰਾਤ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ੋਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਵੀ ਉਸ ਸਥਾਨ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਵਧੀਆ ਵੰਗ ਨਾਲ ਅਭਿਆਸ ਕਰ ਸਕੋ। ਇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰੀਤੀ ਰਿਵਾਜ ਨਾ ਬਣਾਉ ਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਸਵੇਰੇ ਤਿੰਨ ਵਜੇ ਨਹੀਂ ਉਠਿਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਅਭਿਆਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਾਂਗਾ। ਸਿਮਰਨ ਅਭਿਆਸ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਸਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਸਮਾਂ ਉਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਚੇਤੰਨ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭੋਜਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ। ਹੀ ਸਮਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਰਾਤ ਨੂੰ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਜਿਸ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਸੋਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਭਿਆਸ ਦੇ ਇਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਸੈਸ਼ਨ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਸੋਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਿਮਰਨ ਦੇ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਸੈਸ਼ਨ ਦੀ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂਕਿ ਸਿਮਰਨ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਜਾਰੀ ਰਹੇ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਾਮ ਦਾ ਭੋਜਨ ਜਲਦੀ ਕਰ ਲੈਣਾ ਚਾਹਿਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਇਹ ਬਹੁਤ ਹਲਕਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹਿਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਵੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਇਹ ਛੋਟੇ ਛੋਟੇ ਨੁਕਤੇ ਸਾਡੇ ਅਭਿਆਸ ਦੀ ਸਫਲਤਾ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਫਰਕ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇਹ ਸੁਝਾਵ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹਾਂ – ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਖਿਆਲ ਰੱਖੋ। ਅਤੇ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਬਚੋ ਜੋ ਸਾਡੇ ਮਨ ਨੂੰ ਖਿੰਡਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ – ਉਹ ਹੈ ਗੁੱਸਾ। ਗੁੱਸਾ ਅਭਿਆਸ ਲਈ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਕਈ ਸਤਸੰਗੀ ਮਿਲਦੇ ਹਨ।।।। ਇਕ ਵਾਰ ਮੈਂ ਇੱਕ ਸਤਸੰਗੀ ਦੇ ਘਰ ਗਿਆ। ਉਹ ਅਭਿਆਸ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕੁਝ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਗੁੱਸਾ ਆਇਆ। ਅਤੇ ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਹੀ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਤੂੰ ਇੱਥੋਂ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾ, ਤੈਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਮੈਂ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।" ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਅਭਿਆਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਗੁੱਸੇ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਸਦੀ ਤਵੱਜੋ ਨੂੰ ਖਿੰਡਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਸਾਫ਼ ਦਿਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਗੁੱਸੇ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਗੁੱਸਾ ਪੂਰੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਖਿੰਡ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਵਲੋਂ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਗੁੱਸਾ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਵਲ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਪਰ ਉਹ ਸਾਰੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਫੈਲ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਲਗੇਗਾ। ਤਵੱਜੋ ਨੂੰ ਉਥੇ ਪਾਉਣਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤਵੱਜੋ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਿੰਡਾ ਦੇਣ ਨਾਲ ਤਾਂ ਇਹ ਹੋਰ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਅੱਗੋਂ ਅਭਿਆਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਾਮ ਵਾਸ਼ਨਾ ਭਰੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਤੇ ਖਿੱਚਣਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕਾਮਿਕ ਵਿਚਾਰ ਤੁਹਾਡੀ ਤਵੱਜੋ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਦੋਂ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਅਭਿਆਸ ਲਈ ਸਹੀ ਵਕਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਨਿੱਜੀ ਅਨੁਭਵ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਲਈ ਕਿਹੜਾ ਸਮਾਂ ਚੰਗਾ ਹੈ, ਤੇ ਕਿਹੜਾ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਵੀ ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਹੋ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਤੁਸੀਂ ਕੋਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੌਦਾ ਕਰਨ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ ਜਿਸ ਤੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਕ ਵੱਡਾ ਮੁਨਾਫ਼ਾ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਸਿਮਰਨ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਉਹ ਸੌਦਾ ਹਰ ਵੇਲੇ ਤੁਹਾਡੇ ਦਿਮਾਗ ਤੇ ਛਾਇਆ ਰਹੇਗਾ। ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਵੱਸ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਲਾਲਚ ਵਰਗੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਸਾਡੇ ਅਭਿਆਸ ਵਿਚ ਦਖਲ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, "ਸਾਡਾ ਇਹ ਅਭਿਆਸ ਸਫਲ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ?" ਅਸੀਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੋਲ ਜਾਕੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, "ਮੈਂ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨ ਦੀ ਬਹਿਤ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ"। ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੁਝ ਸਵਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਜਾਣਨਾ ਚੰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਇਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਕੋਮਲ ਕਲਾ ਹੈ।

ਇਹ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਸੰਤੁਲਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਇੱਕ ਸੁਖਮ ਕਲਾ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਹਰ ਦੇ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦਾ ਸੰਤੁਲਨ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਰੀਕ ਸੰਤੁਲਨ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬਾਹਰ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵੱਲ ਕਿੰਨੀ ਤਵੱਜੋ ਦੇਂਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਅੰਦਰ ਆਪਣੇ ਅਭਿਆਸ ਉਤੇ ਕਿੰਨੀ? ਤੁਸੀਂ ਬਾਹਰ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਰਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣੇ ਕਰਤਵ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਜਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਨਿਭਾਉਣੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਇਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਰਗਰਮ ਜੀਵਨ ਜੀਣਾ ਹੈ। ਸਿਮਰਨ ਅਭਿਆਸ ਇਸ ਸਰਗਰਮ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਦੇਂਦਾ। ਸਿਮਰਨ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨ ਲਈ ਸਰਗਰਮ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਮੂੰਹ ਮੋੜਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਭਜਣ ਦੀ ਜਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਜੇਕਰ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਭਜੋਗੇ ਤਾਂ ਉਹ ਗਤਿਵਿਧਿਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਟਾਲ ਰਹੇ ਹੋ ਉਹ ਹਰ ਸਮੇਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਰ ਦੀ ਵਿਚ ਸਵਾਰ ਰਹਿਣਗੀਆਂ. ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦਿਉ ! ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਕਰੋ. ਉਸ ਨੂੰ ਕਰੋ ਅਤੇ ਖਤਮ ਕਰੋ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਮਰਨ ਅਭਿਆਸ ਦੌਰਾਨ ਦੁਬਾਰਾ ਦੁਬਾਰਾ ਤੁਹਾਡੇ ਮਨ ਵਿਚ ਨਾ ਆਉਣ.

ਇਸ ਲਈ, ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਰੁਕਾਵਟ ਬਣ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕਈ ਵਾਰ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ ਕਿ ਸਾਡੇ ਸਿਮਰਨ ਅਭਿਆਸ ਵਿਚ ਕਿਹੜੀ ਚੀਜ਼ ਸਮੱਸਿਆ ਪੈਦਾ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਪਿੱਛੇ ਦੀ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ, "ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅਭਿਆਸ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਜਿਹਾ ਕੀ ਹੋਇਆ ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਆ ਵਿਚ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕੀਤੀ?" । ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਗੁਸੇ ਵਿਚ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੀ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਕਹਾ-ਸੁਨੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਇਹ ਸੁਝਾਉ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਅਭਿਆਸ ਨਾ ਕਰੋ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਕੇਵਲ ਸਤਿਗੁਰੂ ਬਾਰੇ ਸੋਚੋ। ਕਹੋ ਹੋ "ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਭਟਕ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਤੁਗੁਰ ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿਉ, ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਵੀ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿਉ।" ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਤਾ ਕਿ ਮਾਫ਼ੀ ਇੰਨੀ ਕੀਮਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਮੌਜੂਦ ਸਭ ਤੋਂ ਕੀਮਤੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ। ਮਾਫ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਚਮਤਕਾਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੁਆਫ਼ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦੇਵੇ। ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਿਵੇਂ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਕਹੋ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦੇਵੇ। ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਇਸ ਮਾਫ਼ੀ ਦੇ ਚਮਤਕਾਰੀ ਮੁੱਲ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਸ਼ਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਮਾਫ਼ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ। ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਇਕ ਦਿਨ ਲਈ ਇਕ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਵਿਚਾਰ ਪੜ੍ਹਿਆ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿਨ੍ਹਾਂ ਸੋਹਣਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ! ਉਹ ਵਿਚਾਰ ਸੀ - " ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਕੁਝ ਅਜਿਹੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਹੜੀਆਂ ਮਾਫ਼ੀ ਤੇ ਕਾਬਿਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ, ਪਰ ਉਦੋਂ ਹੀ ਉਹ ਸਮਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। "

ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਹੈ ਜੋ ਮਾਫ਼ੀ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਤੁਹਾਡੀ ਰੂਹਾਨੀ ਯਾਤਰਾ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੂੰ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦੇ। "ਨਹੀਂ", ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਮਾਫ਼ੀ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ।" ਦੇਖਿਆ, ਮਨ ਕਿਤਨਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਮਨ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਹਨ, ਕਈ ਵਾਰ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਮਨ ਨੂੰ ਕਿੰਨੇ ਅਭਿਆਸ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਮਾਫ਼ੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰੋ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਜੋ ਤਾਂ ਉਹ ਤੁਸੀਂ ਅਸਫਲ ਹੀ ਹੋਵੋਗੇ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੁਹਾਨੂੰ, ਬਿਨਾ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕੀਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ, "ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿਉ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ੀ ਦੇ ਦਿਉ।" ਤੁਰੰਤ ਤੁਸੀਂ ਇਕ ਬਦਲਾਵ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰੋਗੇ - ਫੈਰਨ। ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਪਤਾ ਲੱਗੇਗਾ ਕਿ ਮੁਆਫ਼ੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਆਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਉਹਨਾਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਕੰਟਰੋਲ ਕਰਨ ਦਾ ਇਕ ਹੋਰ ਤਰੀਕਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਹਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਂਭਣ ਦੀ ਤਕਨੀਕ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ।

ਬਾਹਰਲੇ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਰੂਹਾਨੀ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਸੰਤੁਲਨ ਕਿਵੇਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ? ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਖਣ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਤਰੀਕਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬਾਹਰ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਵਿਸਥਾਰ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਦੇਖੋ। ਇਸ ਦਾ ਭਾਵ ਹੈ, ਜੋ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬਾਹਰ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਸੋਚੋ ਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਕਰੋੜਵ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹਨ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਕੋਈ ਕੰਮ ਜਾਂ ਨੌਕਰੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਤਾਂ ਇਹ ਸੋਚੋ ਕਿ, "ਮੈਂ ਨੌਕਰੀ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੀ ਤਨਖਾਹ ਜਾਂ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ; ਮੈਂ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਵਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਕੰਮ ਵਜੋਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਤਾਂ ਇਕ ਇਨਾਮ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੈਨੂੰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।" ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੋਚਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਵਧਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਸੋਚ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਤਕ ਲਿਜਾ ਰਹੇ ਹੋ "ਮੇਰਾ ਇਕ ਪਰਿਵਾਰ ਹੈ - ਪਤਨੀ ਹੈ, ਬੱਚੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਫੁੱਲਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਮੈਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਪਾਲਣ ਪੋਸ਼ਣ ਵਧੀਆ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਰਾਂ। ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੀ ਇਕ ਬਾਹਰਲੇ ਕਾਰਜ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ; ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਸੇਵਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹ ਬੱਚੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਰੇ ਹਨ - ਇਹ ਸੋਚ ਕਿ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਕਰੋੜਵ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਸਤੁਗੁਰ ਨੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਦਾ ਇਹ ਕਾਰਜ ਮੈਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। "ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੇਵਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਤੁਹਾਡਾ ਪੰਨਵਾਦ, 'ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ?' ਹਾਂ, ਮੈਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।" ਅਜਿਹਾ ਕਹਿ ਕੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਕਰੋਗੇ। 'ਠੀਕ ਹੈ, ਫਿਰ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰੋ-ਇਹ ਸਤੁਗੁਰੂ ਵਲੋਂ ਲਾਈ ਗਈ ਸੇਵਾ ਹੈ' ਇਹ ਸੋਚੋ ਕਿ ਹਰ ਕੰਮ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਹਰ ਨੌਕਰੀ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਇਸ ਦੁਨੀਆ ਵਿਚ ਤੁਹਾਡਾ ਜੋ ਵੀ ਰਿਸ਼ਤਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਦਿਨ - ਰਾਤ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਜੀਵਨ ਜੀ ਰਹੇ ਹੋ, 24/7, ਰੂਹਾਨੀ ਮਾਰਗ ਦਾ ਇਹ ਹੀ ਅਸਲ ਮਕਸਦ ਹੈ। ਰੂਹਾਨੀ ਤਰੀਕਾ, ਰੂਹਾਨੀ ਰਸਤਾ ਸਵੇਰ ਦੇ ਢਾਈ ਘੰਟੇ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਅਭਿਆਸ - ਕੇਵਲ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਬੈਠਣ ਦਾ ਇਕ ਛੋਟਾ ਜੇਹਾ ਰੂਹਾਨੀ ਮਾਰਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਰੂਹਾਨੀ ਮਾਰਗ ਹੈ ਆਪਣੇ ਪੂਰੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਰੂਹਾਨੀ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਇਸ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਅਹਿਮ ਭੂਮਿਕਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ

ਸਤਿਗੁਰੂ ਇਸਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਪੂਰੇ ਚੱਕਰ ਦਾ ਧੁਰਾ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੇਂਦਰ ਹੈ! ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਉਸ ਕੇਂਦਰ ਦੁਆਲੇ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਮੌਦਦ ਮਿਲਦੀ ਹੈ! ਜੇਕਰ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਕੇਂਦਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਾਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਅਨਜਾਣ ਹਾਂ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉਲਝਣ ਵਿਚ ਹੋਵਾਂਗੇ। ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਕੇਂਦਰ ਨੂੰ ਬਣਾ ਲੈਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਵੀ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ

ਨਹੀਂ ਰਹੇਗੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ- ਇਹ ਸਭ ਇੱਕੋ ਹੀ ਕੇਂਦਰ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕੋ ਕੇਂਦਰ ਦਾ ਵਿਸਥਾਰ ਹੋਵੇਗਾ - ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਵਿਸਥਾਰ। ਇਸ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਹਰ ਸੰਭਵ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਿਭਾਵਾਂਗੇ - ਬਾਹਰੋਂ ਵੀ ਅਤੇ ਅੰਦਰੋਂ ਵੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਧਾਰਨ ਜਿਹੇ ਸੁਝਾਵਾਂ ਤੇ ਅਮਲ ਕਰਨ ਨਾਲ ਅੰਦਰ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਵੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਸੰਤੁਲਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਹ ਸੁਝਾਵ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ।

ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਇਦ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿਚੋਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ . ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਸਿਖਾਂਦਾ ਜਾਂ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਵਿਚਾਰ ਸਾਂਝੇ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਵੱਡੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਉਤਪੰਨ ਹੋਏ ਅਨੁਭਵਾਂ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅੱਜ ਅਸੀਂ ਭੰਡਾਰ ਮਨਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਅੱਜ ਬਹੁਤ ਭਾਗਸ਼ਾਲੀ ਹੋ। ਅੱਜ ਦਾ ਦਿਨ ਤੁਹਾਡੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਲਿਆਉਣ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤੇ ਪਾਲਣ ਕਰਨ ਦਾ ਇਕ ਮਹਾਨ ਦਿਨ ਹੈ। ਅੱਜ ਵਰਗੇ ਸਹਾਈ ਦਿਨ ਵਰਗਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਦਿਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਅੱਜ ਤੁਹਾਡੀ ਤਵੱਜੋ ਬਹੁਤ ਕੇਂਦਰਤ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਅੱਜ ਦੇ ਦਿਨ ਦਾ ਪੂਰਾ ਲਾਭ ਉਠਾਉ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਇਕ ਵਿਰਾਮ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜੇਨਾਥਨ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਧੀਰਜ ਰਖੋ ਤਾਂ ਮੈਂ ਜਾ ਕੇ ਤੁਹਾਡੇ ਖਾਣ ਵਾਲੇ ਖਾਣੇ ਵਿਚ ਵੱਡੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀਆਂ ਸੁਭ ਅਸੀਸਾਂ ਪਾ ਆਵਾਂ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਖਾ ਲਵਾਂਗਾ। ਯਕੀਨਨ ਇਸ ਲੰਗਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਵਾਦੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਵਾਂਗਾ।

ਜਿਹੜੇ ਛੇਤੀ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਹੁਣ ਹੀ ਆਪਣਾ ਪਰਸ਼ਾਦ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਉੱਪਰ ਆ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਦੇ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਸੀਂ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਖਾਣੇ ਲਈ ਬੈਠ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ - ਠੀਕ ਹੈ ? ਠੀਕ ਹੈ, ਤੁਹਾਡੇ ਧੀਰਜ ਲਈ ਬਹੁਤ ਧੰਨਵਾਦ, ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਦਿਨ ਜਿਸ ਦਾ ਤੁਸੀਂ ਅਨੁਭਵ ਕਰੋਗੇ, ਮੈਂ ਉਸ ਦੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਧਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਦਿਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਦਿਨ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਸੀਸਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ - ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀਆਂ। ਵੱਡੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀਆਂ ਅਸੀਸਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲੀਆਂ। ਦੇਸਤੋ ਤੁਹਾਡਾ ਇਸ ਮਨਾਏ ਜਾ ਰਹੇ ਭੰਡਾਰੇ ਦੇ ਆਖਰੀ ਸੈਸ਼ਨ ਵਿਚ ਸੁਆਗਤ ਹੈ। ਇਹ ਅੱਜ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਕਲ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣਾਉਣ ਦਾ ਇਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਹੋਰ ਇੰਟਰਵਿਊ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਕੇ ਜਿਆਦਾ ਤੋਂ ਜਿਆਦਾ ਲੋਕਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੰਟਰਵਿਊ ਵਾਸਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰ ਸਕੀਏ।

ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਸੁਣਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਇਸ ਦਿਨ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਮੋਹਰ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਅੱਜ ਤੁਸੀਂ ਇਸਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਇਕ ਮਹਾਨ ਦਿਨ ਹੈ, ਸ਼ਾਇਦ ਇਕ ਲੰਮੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਯਾਦ ਰਖਣ ਵਾਲਾ ਦਿਨ। ਚਾਹੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਦਿਨ ਦਾ ਲਾਭ ਹੋਇਆ ਜਾ ਨਹੀਂ ਪਰ ਇਸ ਦਿਨ ਦੇ ਲਾਭ ਬਾਰੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਦਿਨ, ਮਹੀਨਿਆਂ ਅਤੇ ਪੂਰੇ ਸਾਲ ਵਿਚ ਪਤਾ ਲਗ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਗਲੀ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਮਿਲਾਂਗੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸ ਸਕੋਗੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਕਈਆਂ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ, "ਇਸ ਸਾਲ ਸਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਤਬਦੀਲੀ ਆਈ ਹੈ।" ਸੇ, ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਰੂਹਾਨੀ ਯਾਤਰਾ ਇਸ ਆਧਾਰ ਤੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਆਪਣੇ ਸੱਚੇ ਘਰ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦਾ ਇਹ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ਮੁਰਤ ਅਨੁਭਵ ਹੈ।

ਹੁਣ ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਟੋਪੀ ਪਾਈ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੇ ਤੋਹਫੇ ਵਜੋਂ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸ ਤੋਹਫੇ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਤੁਹਾਡਾ ਬਹੁਤ ਧੰਨਵਾਦ। ਮੈਨੂੰ ਵੱਖ ਵੱਖ ਮੌਕਿਆਂ ਤੇ ਵੱਖ ਵੱਖ ਟੋਪੀਆਂ ਪਹਿਨਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ; ਸਾਨੂੰ ਸਭ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਥਿਤੀ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸਰਕਾਰ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰਾ ਰੂਹਾਨੀ ਰਸਤੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਹੋਵੇ - ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਨੌਕਰੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਇਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅੱਲਗ ਟੋਪੀ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਵਿਉਹਾਰ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਟੋਪੀ ਪਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਵਿਉਹਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਇਕ ਅੱਲਗ, ਬਿਲਕੁਲ ਅੱਲਗ ਟੋਪੀ ਪਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਹਰ ਸਬੰਧ ਲਈ ਇਕ ਵਖਰੀ ਟੋਪੀ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਵੱਡੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਗੱਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਜਿਸ ਟੋਪੀ ਦੀ ਸਾਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਉਹ ਸਾਡੇ ਇਸ ਸਿਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ। ਸਿਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜੇ ਗੁੰਬਦ ਹੈ, ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਟੋਪੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਦੇਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮੰਦਰ, ਇਮਾਰਤਾਂ, ਸਮਾਰਕ ਦਾ ਆਕਾਰ ਗੁੰਬਦ ਵਰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਦੇ ਬੋਧੀ ਧਾਰਮਿਕ ਸਥਾਨ ਮਨੁੱਖੀ ਖੋਪੜੀ ਵਰਗੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਤੂਪਾਂ ਦਾ ਆਕਾਰ ਗੁੰਬਦ ਵਰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਮੰਦਰਾਂ ਦਾ ਆਕਾਰ ਗੁੰਬਦ ਵਰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਕੁਝ ਹੋਰ ਵੀ ਬਣਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗੁੰਬਦ ਕਿਉਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ? ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੁੰਬਦ ਦਾ ਆਕਾਰ ਪਸੰਦ ਹੈ ਬਲਕਿ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਹੜੇ ਸਿਮਰਨ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਕਿ ਸਾਰਾ ਰਾਜ ਸਾਡੇ ਸਿਰ ਵਿਚ ਸੀ - ਇਸ ਗੁੰਬਦ ਵਿਚ - ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਣ ਲਈ, ਜਿਥੇ ਅਸੀਂ ਪੂਜਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਥੇ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦਾ ਆਕਾਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਣਾਇਆ। ਯੂਰਪੀਅਨ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਇਕ ਪੜਾਅ ਤੇ ਅਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਸਿਰਾਂ ਦੀਆਂ ਟੋਪੀਆਂ ਅਤੇ ਪਗੜੀਆਂ ਉਤੇ ਕਈ ਚੀਜ਼ਾਂ ਰੱਖੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ। ਇਥੋਂ ਹੀ ਚਰਚਾਂ ਦੇ ਮੀਨਾਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਆਕਾਰਾਂ ਆਏ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖੋਗੇ ਕਿ ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਰੱਬ ਦੇ ਘਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਅਸੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ, ਪੂਜਾ ਲਈ ਸਭ

ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਸਥਾਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਕਾਰ ਸਿਰ ਵਰਗਾ ਜਾਂ ਪਗੜੀ ਵਰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਨਕਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।

ਪਰ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਹੈ? ਇਹ ਬਾਹਰ ਵਾਲੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਸੀ, "ਦੇਖੋ: ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਯਾਦ ਆਇਆ। ਅੰਦਰ ਜਾਣਾ ਨਾ ਭੁੱਲੋ; ਅਸਲੀ ਗੁੰਬਦ ਵਿਚ ਜਾਣਾ ਨਾ ਭੁੱਲੋ"। ਇਹ ਅਸਲੀਅਤ ਪਛਾਨਣ ਦੇ ਬਜਾਏ, ਅੰਦਰ ਜਾ ਕੇ ਕੁਝ ਲੱਭਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬਹਾਰਲੇਆਂ ਗੁੰਬਦਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਅਸਲੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਮਝਣ ਲੱਗਦੇ ਹਾਂ। ਅੰਦਰ ਜਾ ਕੇ ਕੁਝ ਲੱਭਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਅਸੀਂ ਬਾਹਰ ਵੱਲ ਦੇਖਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਹ ਸੋਚਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸਭ ਕੁਝ ਬਾਹਰੋਂ ਲੱਭਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅੰਦਰ ਗਰਜਦੇ ਹੋਏ ਦਰਿਆ ਹਨ, ਅੰਦਰ ਝਰਨੇ ਹਨ; ਅਸੀਂ ਅੰਦਰ ਜਾ ਕੇ ਉਹ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦੇ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਬਾਹਰ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨਦੀ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਜਾਂ ਪਾਣੀ ਦੇ ਝਰਨੇ ਕੋਲ ਬੈਠ ਕੇ ਅਸੀਂ ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਵੱਲ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਝਰਨੇ ਵਧੀਆ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਡੁਬਕੀ ਲਗਾ ਕੇ ਤੁਸੀਂ ਵਧੀਆ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਧੀਆ ਸ਼ਾਵਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਸ ਨਾਲ ਉਹ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅੰਦਰੋਂ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅੰਦਰ ਵੱਗ ਰਹੇ ਝਰਨੇ ਵਿਚ ਡੁਬਕੀ ਲਾਉਣ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਪਾਪ ਧੋਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਹਰ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਪਾਣੀ ਹੈ ਜੋ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਸਕੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਅਸੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਦੀਆਂ ਵਿਚ ਡੁਬਕੀ ਲਾਉਣ ਨਾਲ ਸਾਡਾ ਪਾਪ ਉਤਾਰਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਅਨੁਭਵ ਅਸੀਂ ਅੰਦਰੂਨੀ ਤੌਰ ਤੇ ਲੈਣੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਬਾਹਰ ਲਭਦੇ ਫਿਰਦੇ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਬਾਹਰਮੁਖੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਸਾਰੀ ਤਵੱਜੋ ਬਾਹਰ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਤਵੱਜੋ ਅੰਦਰ ਵੱਲ ਨੂੰ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਸਾਰੇ ਸਾਨੂੰ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਸਨ, "ਦੇਖੋ, ਅੰਦਰ ਗੁੰਬਦ ਵਿਚ ਜਾਓ, ਉਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਜਾਓ, ਉਸ ਜਲ ਅੰਦਰ ਜਾਓ, ਅੰਦਰ ਜਾਓ ਅਤੇ ਸੱਚਾਈ ਲੱਭੋ" ਪਰ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉਹ ਸਾਡੀ ਉਪਾਸਨਾ ਤੇ ਤੱਤ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੱਚ ਅੰਦਰ ਹੈ; ਰਚਨਾਤਮਕ ਸੱਚ ਅੰਦਰ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਣਾਈਆਂ ਹਨ।

ਸਾਡੀ ਖੋਜ ਦੇ ਅੰਦਰਲੇ ਪੜਾਵਾਂ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਕਈ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ। ਉੱਥੇ ਵੀ ਜੀਵ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਜੀਵ, ਜੀਵ ਉਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਆਤਮਾ ਹੋਵੇ, ਇਕ ਜੀਵਿਤ ਜੀਵ। ਜਿਵੇਂ ਕੇ ਬਾਹਰ ਜਿਓਂਦੇ ਜੀਵ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਹੀ ਜਿਓਂਦੇ ਜੀਵ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਅੰਦਰ ਵੀ ਜਿਓਂਦੇ ਜੀਵ ਹੁੰਦੇ ਨੇ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ ਉਹ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਕੁਝ ਬਹੁਤ ਉੱਚੇ ਅਹੁਦੇ ਤੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ; ਕੁਝ ਨੀਵੇਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ; ਕੁਝ ਸ਼ਾਇਦ ਦਰਬਾਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਰੂਹਾਂ ਆਪਣੇ ਕਰਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਬਿਲਕੁਲ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਰਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਅਸੀਂ ਬਾਹਰ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਦਾ ਇਹ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦੇਈਏ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਦੇਖਦੇ ਉਹ ਅੰਦਰ ਹਨ; ਲੋਕ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਲੋਕ ਅੰਦਰ ਕੁਝ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ, "ਇਹ ਅੰਦਰ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਾਇਕ ਹੈ।" ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਰੱਬਾਂ ਜਾਂ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਨਮੂਨੇ ਜਾਂ ਪ੍ਰਤੀਰੂਪ ਬਣਾ ਲਏ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਹਿਣਾ ਅਤੇ ਮੰਨਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਕਿਉਂਕੇ ਉਹ ਅੰਦਰ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਡੀ ਦੇਖ-ਭਾਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਚੇਤਨਾ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਸੋਚਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਰੱਬ ਹਨ।

ਉਹ ਕਾਰਜ ਉਹਨਾਂ ਜੀਵ ਜੰਤੂਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਰਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਹਨਾਂ ਚੰਗੇ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਲਾਇਕ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਚੰਗੇ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਉਸਦਾ ਇਨਾਮ ਮਿਲਦਾ ਹੈ; ਜੇਕਰ ਮਾੜੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਜੇ ਜੇ ਵੀ ਅਸੀਂ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਹਨ ਜਾਂ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰਖਦੇ ਸੀ, ਉਸੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫਲ ਸਾਨੂੰ ਭੇਗਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜੋ ਵੀ, ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਦਿਖੇ, ਉਸ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਬਲਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੋ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਹੈ, ਜੋ ਤੁਹਾਡਾ ਅਸਲੀ ਟੀਚਾ ਹੈ। ਪੂਜਾ ਕੇਵਲ ਸਤ ਪੁਰਖ, ਸਤ ਲੋਕ, ਸਮੁੱਚੀ ਚੇਤਨਾ ਦੀ ਹੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੋ ਇਹਨਾਂ ਸਾਰੇ ਦੇਵੀ-ਦੇਵਤਿਆਂ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਰਚਣਹਾਰ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚੱਕਰਾਂ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗੇ ਜੋ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਇਕਾਈਆਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਾਲਣ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਕਦੀ ਵੀ ਕੁਝ ਵੀ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਕੇ ਅਸੀਂ ਇਹ ਸੋਚਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਅੰਦਰੂਨੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਸਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ।

ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਕ ਪਰਮ ਸੰਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੋਂ ਨਾਮ ਦਾਨ ਦੀ ਦੀਖਿਆ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਇਕ ਫਾਇਦਾ ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਮਰਨ ਦੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸ਼ਬਦ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇਕ ਪਰਮ ਸੰਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਦਹਰਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਮੌਜੂਦ ਰਹਿ ਕੇ ਤੁਹਾਡਾ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਖਿੱਚ ਸਕਦੀ ਜਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਪੂਜਾ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾ ਸਕਦੀ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਉਹ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਟੀਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਤ ਕਰੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਿੱਧਰ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ? ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਨੀਵੇਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਨਾ ਕਰੋ। ਚੇਤਨਾ ਦੇ ਹਰ ਪੱਧਰ ਤੇ ਇਕ ਸਿਰਜਣਾਤਮਕ ਸ਼ਕਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ ਰੱਬ ਜਾਂ ਦੇਵਤਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ- ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਪੱਧਰ ਤੇ, ਸੁਕਸ਼ਮ ਰੱਬ ਜਾਂ ਦੇਵਤਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸੁਕਸ਼ਮ ਅਤੇ ਸਥੂਲ ਮੰਡਲਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਚਲਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਲੋਕ ਉਸਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ; ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਰੱਬ, ਪਰਮਾਤਮਾ, ਈਸ਼ਵਰ, ਅੱਲ੍ਹਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡਾਂ ਦੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਕਈ ਸਾਰੇ ਨਾਮ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਸਵਰਗ ਅਤੇ ਨਰਕ ਸੁਕਸ਼ਮ ਮੰਡਲ ਵਿਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸਾਰੇ ਸਥੂਲ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮੂਲ ਤੱਤ ਉੱਥੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ

ਇੱਝ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮਾਤਮਾ ਲਈ ਇਕ ਸਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਰੱਬ ਉਥੇ ਬੈਠਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸੂਕਸ਼ਮ ਮੰਡਲ ਵਿਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਉਹ ਤੁਹਾਡਾ ਸੁਆਗਤ ਕਰੇਗਾ, ਕਹਿੰਗਾ "ਸਵਰਗ ਵਿਚ ਤੁਹਾਡਾ ਸੁਆਗਤ ਹੈ, ਤੁਹਾਡੇ ਸੱਚੇ ਘਰ ਵਿਚ ਤੁਹਾਡਾ ਸੁਆਗਤ ਹੈ, ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਡਾ ਸੁਆਗਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।" ਤੁਸੀਂ ਉੱਥੇ ਫਸ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਸਿਰਫ ਆਪਣੇ ਅਭਿਆਸ ਦੇ ਸਹਾਰੇ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਇਕੱਲੇ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਉਸ ਜਾਲ ਵਿੱਚ ਫਸ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਇਹ ਸੋਚਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਇਹੀ ਸੂਖਸ਼ਮ ਮੰਡਲ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਹੀ ਪੜਾਅ, ਜਿਥੇ ਇਹ ਰਚਨਾਤਮਕ ਸ਼ਕਤੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਇਹੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹੀ ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸੀ।

ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ: ਆਪਣੇ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਲ ਜਾਓ। ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਡਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵੱਖਰਾ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਲ ਸੂਕਸ਼ਮ ਮੰਡਲ ਵਿਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਲ ਹੋ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਿੰਘਾਸਣ ਤੋਂ ਥੱਲੇ ਉੱਤਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਝੁਕ ਕੇ ਸਲਾਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ, "ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੰਨੇ ਵੱਡੇ ਤੇ ਤਾਕਤਵਰ ਹੋ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੁਹਾਡੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ?" ਅਤੇ ਫਿਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ, "ਇਹ ਦੇਵਤਾ ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਖਦੇ ਹੋ ਇਹ ਵੀ ਸਾਡੇ ਵਰਗੀ ਇਕ ਰੂਹ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਫਸੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਉਹ ਇਸ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਜਾਂ ਥੱਲੇ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਵਾਪਸ ਮਨੁੱਖ ਦੇਹੀ ਵਿਚ ਜਾਂ ਕੇ ਇਕ ਪਰਮ ਸੰਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ, ਤਾਂ ਹੀ ਉਹ ਵਾਪਿਸ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਥੱਲੇ ਇਸ ਲਈ ਆਇਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਲਈ ਮਨੁੱਖੀ ਰੂਪ ਲੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ।" ਅਜਿਹੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਹਸਤੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਚਾਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਇਕ ਸਤਿਗੁਰੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖੀ ਰੂਪ ਦੇ ਕੇ ਵਾਪਸ ਘਰ ਲੈ ਜਾਵੇ।

ਤੁਸੀਂ ਅਗਲੇ ਪੱਧਰ ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ - ਉੱਥੇ ਇਹ ਸਭ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਬੈਠਾ ਹੈ, ਉਹ ਬੈਠਾ ਹੈ ਜੋ ਤਿੰਨਾਂ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡਾਂ ਦਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਹੈ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਲ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਉਹ ਉੱਠ ਖੜਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤੁਹਾਡੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿਚ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅੱਗੇ ਝੁਕਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਚੁੱਕ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। "ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਤਾਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਹੈ! ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ?" ਅਤੇ ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਦ ਉਹ ਤਿੰਨ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡਾਂ ਦਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕਰ ਕੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, "ਤੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਕਿ ਤੂੰ ਕਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੈ।" ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ, "ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕੀ ਉਹ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਗੁਰੂ ਹੈ - ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ।" ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, "ਸਿਰਫ ਉਹ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਹੈ। ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਜਾਓ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਵੀ ਉੱਥੇ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਕਰਮਾਂ ਕਰ ਕੇ ਇੱਥੇ ਇਸ ਕੰਮ ਵਿਚ ਫਸਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕੰਮ ਪਸੰਦ ਹੈ, ਇਹ ਕੁਝ ਕੁ ਲੱਖ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਚਲਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ ਵੀ ਆਪਣੇ ਘਰ ਜਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅਗੇ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਸਥੂਲ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਲੈ ਜਾਵੇ, ਮੈਨੂੰ ਮਨੁੱਖੀ ਰੂਪ ਦੇਵੇ ਜਿੱਥੋਂ ਮੈਂ ਸਿਖਰ ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਸਕਾਂ, ਉੱਥੇ ਜਿੱਥੇ ਤੁਹਾਡਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੈ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।"

ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸਿਮਰਨ ਅਭਿਆਸ ਵਿਚ ਇਹ ਗੱਲਬਾਤ ਸੁਣੋਗੇ। ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਦੂਰ ਤੱਕ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤੁਹਾਡੇ ਮੂਲ ਤੱਕ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਭੇਦ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਚ ਅਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਵਿਚ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ। ਜਦੋਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਥੂਲ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਾਮ ਦਾਨ ਦੀ ਦੀਖਿਆ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਗਾਰੰਟੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਆਪਣੇ ਵਰਗਾ ਬਣਾ ਦੇਵੇਗਾ। ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਛੱਡੇਗਾ। ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹੇਗਾ ਕਿ, "ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਬਣਾ ਦੇਵਾਂਗਾ ਜਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉੱਥੇ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ।" ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਰਗਾ ਬਣਾ ਦੇਵੇਗਾ, ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਅਭੇਦ ਕਰ ਲਵੇਗਾ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇਕ-ਮਿਕ ਹੋ ਜਾਵੋਗੇ। ਇਹ ਹੈ ਅਸਲ ਸੰਤ ਮੱਤ, ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦਾ ਮਾਰਗ। ਦੂਜੇ ਸਾਰੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪਿਛੇ ਹਨ; ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਇਸ ਤੋਂ ਪਿਛੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਵਿਚ ਅਭੇਦ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹਰ ਵੇਲੇ ਸਮੁੱਚਤਾ ਦਾ ਰੂਪ ਸੀ, ਸਿਰਫ ਇਸ ਵੇਲੇ ਹੀ ਨਹੀਂ।

ਇਸ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਇਕ ਕਹਾਣੀ ਯਾਦ ਆ ਗਈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਇਕ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਰਾਜਾ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਦਿਆਲੂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸੀ, ਜੋ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਸਾਰੀ ਪਰਜਾ ਖੁਸ਼ ਰਹੇ। ਇਸ ਲਈ, ਉਹ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਭੇਸ ਬਦਲਕੇ, ਗੁਮਨਾਮ ਹੋ ਕੇ, ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਕਿ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਰਾਜਾ ਇਕ ਵਾਰੀ ਘੁੰਮਦਾ ਹੋਇਆ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਕ ਲੱਕੜਹਾਰੇ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ, ਉਹ ਲੱਕੜਹਾਰਾ ਜੋ ਲਕੜਾਂ ਅਤੇ ਦਰਖਤ ਕੱਟਦਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਜ਼ਾਰ ਵਿਚ ਲਿਜਾ ਕੇ ਬੇਚਦਾ ਸੀ। ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਉਸ ਤੇ ਤਰਸ ਆਇਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਬਹੁਤ ਬੁਰੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸੋ ਰਾਜੇ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਹੇ ਮਿੱਤਰ, ਮੇਰੀ ਮਹਿਲ ਦੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਰਾਜੇ ਦੇ ਨਾਲ ਵਾਕਫੀਅਤ ਹੈ। ਜੇ ਤੂੰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਸਾਰਾ ਕੁਝ ਸ਼ੁੱਠ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਰਾਜੇ ਕੋਲ ਚਲ। ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ ਲਈ ਵਧੀਆ ਨੌਕਰੀ ਲਥਾਂਗੇ। ਉਹ ਬੁੱਢਾ ਲੱਕੜਹਾਰਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, "ਤੂੰ ਕਿਹੋ ਜੇਹਾ ਬੰਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਰੂਰ ਤੇਰਾ ਸਿਰ ਫਿਰ ਗਿਆ ਹੋਣਾ ਹੈ ਉਥੇ ਰਾਜੇ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ! ਕੀ ਤੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਹਿਲ ਦੇ ਬਾਹਰ ਪਹਿਰੇਦਾਰ ਮੌਜੂਦ ਹਨ। ਉਹ ਤੈਨੂੰ ਅੰਦਰ ਝਾਤੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਨਹੀਂ ਮਾਰਨ ਦੇਣਗੇ। ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਿਹਾ ਤੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉਥੇ ਕੋਈ ਜਾਣਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ਲੱਕੜਹਾਰੇ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਯਕੀਨ। ਮੇਰੇ ਮੁਤਾਬਿਕ ਤੂੰ ਇਸ ਆਮ, ਅਵਾਰਾ ਜੇਹਾ ਬੰਦਾ ਹੈ। ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਦਸਣ ਆਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਛੇੜ ਦਿਆਂ। ਜੇ ਤੂੰ ਭਲਾ ਬੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਆ ਮੇਰੀ ਨਾਲ ਲਕੜਾਂ ਕਟ। ਤਦ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਤੂੰ ਵੀ ਮੇਹਨਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਤਦ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮਿੱਤਰ। ਇਸ ਏ ਰਾਜੇ ਨੇ ਉਸ ਲੱਕੜਹਾਰੇ ਨਾਲ ਦਰਖਤ ਕੱਟਣੇ ਅਤੇ ਲਕੜਾਂ ਬੇਚਣੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿਤੀਆਂ।

ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਦੇਵੇਂ ਚੰਗੇ ਦੇਸਤ ਬਣ ਗਏ ਹਨ, ਹੁਣ ਰਾਜਾ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਮਹਿਲ ਦੇ ਇੱਕ ਪਹਿਰੇਦਾਰ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸਦਾ ਮਿੱਤਰ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਘਟੇ ਘਟ ਉਸ ਨੂੰ ਪੁੱਛ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਖਿੜਕੀ ਰਾਹੀਂ ਝਾਤੀ ਮਾਰਨ ਦੇ ਦਵੇ ਕਿ ਮਹਿਲ ਕਿਸ ਤਰਾਂ ਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਦੇਸਤ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਰਾਜਾ ਉਸਨੂੰ ਮਨ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਦੇਸਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਲੱਕੜਹਾਰੇ ਦਾ ਉਸ ਆਦਮੀ ਤੇ ਕੁਝ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਤਾਂ ਦੇਵੇਂ ਜਾਣੇ ਮਹਿਲ ਵੱਲ ਚਲ ਪਏ। ਰਾਜੇ ਨੇ ਉਥੇ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਪਹਿਰੇਦਾਰ ਨੂੰ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸ ਬਾਰੇ ਨਾ ਦੱਸੋ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਹੈ।

ਰਾਜਾ ਪਹਿਰੇਦਾਰ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਹੇ ਪਹਿਰੇਦਾਰ, ਕਿ ਅਸੀਂ ਅੰਦਰ ਝਾਕ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਪਹਿਰੇਦਾਰ ਕਹਿੰਦਾ ਠੀਕ ਹੈ। ਲੱਕੜਹਾਰਾ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਲੱਕੜਹਾਰਾ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਤੂੰ ਠੀਕ ਹੀ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਤੂੰ ਪਹਿਰੇਦਾਰ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਲੱਕੜਹਾਰਾ ਅੰਦਰ ਝਾਕਦਾ ਹੈ। ਓ ਇਹ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਮਹਿਲ ਹੈ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ। ਰਾਜਾ ਕਿਥੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਰਾਜਾ ਅੰਦਰ ਇਕ ਵੱਡੀ ਇਮਾਰਤ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਕਿ ਤੂੰ ਅੰਦਰ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਬੋਲ ਨਾ, ਜੇ ਤੂੰ ਇਦਾਂ ਬੋਲਿਆ ਤਾਂ ਪਹਿਰੇਦਾਰ ਸਾਨੂੰ ਮਾਰ ਦਵੇਗਾ। ਚਲ ਵਾਪਸ ਚਲ ਕੇ ਲੱਕੜਾਂ ਕਟੀਐ ਤੇ ਗੁਜਾਰਾ ਕਰੀਏ।

ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਰਾਜਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ "ਤੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਪਹਿਰੇਦਾਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਤੈਨੂੰ ਅੰਦਰ ਸੈਰ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਣ ਦੇਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਉਹ ਅਗਲੀ ਵਾਰੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪਹਿਰੇਦਾਰ ਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਅੰਦਰ ਤੁਰ ਪਏ। ਲੱਕੜਹਾਰਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਚੱਲ ਵਾਪਸ ਭੱਜ ਚਲਿਆ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਦੇਖੇ। ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੱਚ ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਰਾਜੇ ਦਾ ਇਕ ਸਲਾਹਕਾਰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਉਹ ਜਰੂਰ ਰਾਜੇ ਦਾ ਮਹਿਲ ਦਿਖਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਥੇ ਰਾਜਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਲਾਹਕਾਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਬੰਦਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਰਾਜਾ ਕਿਥੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਿੱਤਰ ਨੂੰ ਵੀ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਹਿਲ ਖੋਲ ਦਿੱਤਾ। ਲੱਕੜਹਾਰਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿੰਨਾ ਸੋਨਾ ਸਿੰਘਾਸਨ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜਾ ਉਸ ਤੇ ਬੈਠਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਅਤੇ ਲੱਕੜਾਂ ਕੱਟਣੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦੇ। ਅਤੇ ਉਹ ਆਦਮੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਸਲਾਹਕਾਰ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਕਿ ਤੂੰ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਵੀ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਕ ਲੱਕੜਹਾਰੇ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੋ ਚੁਕਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਆਦਮੀ ਦੀ ਕਾਫੀ ਜਾਂ ਪਹਿਚਾਣ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਰਾਜੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾ ਦਵੇ

ਸੇ ਉਹ ਜਾਕੇ ਉਸ ਸਲਾਹਕਾਰ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਮੇਰਾ ਦੇਸਤ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਿ ਅਸੀਂ ਥੋੜੇ ਚਿਰ ਲਈ ਜਾਕੇ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਮਿਲ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਸਲਾਹਕਾਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਠੀਕ ਹੈ। ਲੱਕੜਹਾਰਾ ਅੰਦਰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ, ਆਖਦਾ ਹੈ ਰਾਜਾ ਕਿਥੇ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਆਦਮੀ ਸਿੰਘਾਸਨ ਤੇ ਜਾਂ ਬੈਠਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਮੈਂ ਹੀ ਰਾਜਾ ਹਾਂ। ਲੱਕੜਹਾਰਾ ਕਹਿੰਦਾ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਕਾਤੇ ਨਹੀਂ ਦਸਿਆ ਕਿ ਤੂੰ ਕੌਣ ਹੈ। ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਦਸਿਆ ਸੀ। ਤੂੰ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ

ਇਹ ਪਰਮ ਸੰਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰਾਂ ਹਨ। ਉਹ ਸਾਧਾਰਣ ਮਨੁੱਖ ਬਣ ਕੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ - ਸਾਡੇ ਵਾਂਗੁ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਦ ਦੇਸਤੀ ਵੱਧ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਹੋਰ ਭਰੋਸਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਅੰਦਰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹਾਂ, "ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਇੰਨੀ ਦੂਰ ਲੈ ਆਏ ਹਨ, ਜਰੂਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੀਤੇ ਕੋਈ ਵਾਕਫੀਅਤ ਹੋਵੇ।" ਇੰਦਾਂ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਰੂਰ ਕੁਝ ਹੈ। ਫਿਰ ਉਹ ਦੇਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਚਲਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਉਹ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤੇ ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, "ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਨਹੀਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇੰਨੇ ਪਹੁੰਚੇ ਹੋਏ ਹੋ।" ਅਤੇ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਸੱਚ ਖੰਡ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, "ਹੁਣ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਸਲੀ ਸੱਚ ਖੰਡ, ਸਤਿ ਲੋਕ, ਸਤਿ ਨਾਮ, ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਜੋ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਚਲਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਦਿਖਾਉਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਸਤਿਗੁਰ ਉੱਥੇ ਲੈਕੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਬੈਠ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, "ਸੁਆਗਤ ਹੈ।" "ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਦਸਿਆ? ਮੈਂ ਕੀ ਲੱਭ ਰਿਹਾ ਸੀ? ਤੁਸੀਂ ਉੱਥੇ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੀ। ਮੈਂ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਤੁਹਾਡੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦਾ ਕਰ ਸਕਦਾ।" ਪਰ ਇਹ ਹੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਆ ਹੈ; ਸਾਡੇ ਮਨ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਹੋਲੀ ਹੋਲੀ, ਪੜਾਅ-ਦਰ-ਪੜਾਅ ਹੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਬਾਰੇ ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਹੈ - ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਮਨ ਜਾਣਨ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ। ਜਿਵੇਂ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹੋਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਉਸ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਜਿਆਦਾ ਜਾਣ ਪਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਹਰੋਂ ਵੀ, ਇਕ ਇਨਸਾਨ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਵੀ, ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿਅਕਤੀ ਕੋਲ ਵੀ ਕੁਝ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਸਾਨੂੰ ਲਗਦਾ ਹੈ, "ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਤਾਂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਕੁਝ ਹੋਵੇ।" ਅਤੇ ਫਿਰ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਦ ਸਾਨੂੰ ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਸਿਮਰਨ ਅਭਿਆਸ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, "ਅਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਅੰਦਰ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਵਾਹ, ਸਾਨੂੰ ਤਾਂ ਇਹ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਅੰਦਰ ਸਾਡੇ ਬਾਰੇ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਦਾ ਹੈ? ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੈ" ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪੜਾਅ-ਦਰ-ਪੜਾਅ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਸਾਧਾਰਨ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸ ਮਨੁੱਖੀ ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਸਮੁੱਚੀ ਚੇਤਨਾ ਸੀ ਜਿਸ ਕੋਲ ਸੰਪੂਰਣ ਸੋਝੀ ਜਾਂ ਗਿਆਨ ਸੀ। ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਲਕਿ ਉਹ ਇਨਸਾਨ ਜੇ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਮਾਲੂਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਉਹ ਹੁਣ ਉਹ ਇਨਸਾਨ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖ ਚੁੱਕੇ ਹੋ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਤਕ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸਾਨੂੰ ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਅਨੁਭਵ ਹੋ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਹ ਇਸ ਤਰਾਂ ਲਗਦਾ ਹੈ - ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸਭੂਲ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਜਿਦਾਂ ਜਿਦਾਂ ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਨੁਭਵਾਂ ਦੇ

ਸਫ਼ਰ ਨੂੰ ਤਹਿ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਹੋਰ ਜਿਆਦਾ ਵੱਡਮੁੱਲਾ, ਵਧੇਰੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ, ਵਧੇਰੇ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਜਿਆਦਾ ਪਿਆਰੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਬਦਲਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ।

ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਇਕ ਅਜਿਹਾ ਮਾਰਗ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਅਸਲੀਅਤ ਦੀ ਖੋਜ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਲੱਗ ਅਲੱਗ ਪੜਾਵਾਂ ਵਿਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ. ਸਾਨੂੰ ਕੇਵਲ ਖੰਡਾ ਅਤੇ ਚੇਤਨਾ ਦੇ ਪਦਰਾਂ ਬਾਰੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਬਲਕਿ ਅਸੀਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੀਆਂ ਪਦਰਾਂ ਬਾਰੇ ਵੀ ਜਾਣੂ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਜੋ ਇਕ ਇਨਸਾਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ . ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ. ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕੇਵਲ ਇਸ ਪੱਧਰ ਤੇ ਹੀ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ; ਉਹ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਦੀ ਅਲੱਗ ਅਲੱਗ ਪਧਰਾਂ ਤੇ ਮਦਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ. ਹਰ ਪੱਧਰ ਜਿਸ ਤੇ ਅਸੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਉਥੇ ਵੀ ਇਹੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੋਰ ਰੂਹਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ.

ਸਤੁਗੁਰੂ ਕਈ ਪੱਧਰਾਂ ਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਅਨੁਭਵ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੋਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਇਕ ਵੱਡੇ ਦਿਨ ਤੇ ਆਏ ਹੋ, ਵੱਡੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਭੰਡਾਰਾ – ਵੱਡੇ ਮਹਾਰਾਜ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸਭ ਅਨੁਭਵ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਸਾਧਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਅਨੁਭਵ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਸਾਂਝੇ ਕਰ ਸਕਿਆ ਅਤੇ ਇਹ ਭੰਡਾਰਾ ਸਫਲ ਹੋਇਆ।

ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿੰਨੇ ਲੋਕ ਵਿੱਚ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਭੰਡਾਰਾ ਸਫਲ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਹੋ। ਦੇ ਹੱਥ, ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ। ਤੁਹਾਡਾ ਧੰਨਵਾਦ, ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹਾਂ ਕਿ ।।। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿੰਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੁਝ ਰਹਿ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਹ ਸੰਪੂਰਣ ਨਹੀਂ ਸੀ? ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਇਸ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਤਰਾਂ ਇਸ ਭੰਡਾਰੇ ਦਾ ਅਨੰਦ ਮਾਨਣ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਲੈਣ ਲਈ ਤੁਹਾਡਾ ਧੰਨਵਾਦ। ਅਤੇ ਇਹ ਯਾਦ ਦਾ ਦਿਨ ਹੈ, ਇਕ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਭੇਟ ਕਰਨ ਦਾ ਦਿਨ। ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਸੇਵਾ ਨਾਲ ਭੇਟ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ । ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਨਾਲੋਂ ਵੱਡਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਤੋਂ ਜਿਆਦਾ ਵਧੀਆ ਮੈਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਕਿ, "ਸਤਿਗੁਰੂ, ਤੁਹਾਡੀ ਵਿਸ਼ਾਲਤਾ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਲਈ ਵੀ ਧੰਨਵਾਦ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਹੋਰਾਂ ਤੇ ਕਰਦਿਆਂ ਹੋਇਆ ਮੇਰੇ ਤੇ ਕੀਤੀਆਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਨਿਮਾਣਾ ਜੋਹਾ ਸੇਵਾਦਾਰ ਰਹਾਂ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਦੋਸਤਾਂ ਦਾ ਵੀ ਸੇਵਾਦਾਰ ਰਹਾਂ ਜੋ ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਡੇ ਕਰਕੇ, ਤੁਹਾਡੇ ਦਿਖਾਏ ਮਾਰਗ ਕਰਕੇ ਇਥੇ ਆਏ ਹਨ। "

ਇਸ ਲਈ, ਤੁਹਾਡਾ ਇੱਥੇ ਆਉਣ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਜੁੜਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਧੰਨਵਾਦ।

<https://youtu.be/kP0CnckG034>

<https://www.youtube.com/watch?v=tePVCdP4xf0&t=69s>

